

BEZE SNŮ

JOSEPHINE ANGELINI

COO
BOO

COO

BOO

BEZE SNŮ

JOSEPHINE ANGELINI

Přeložila Jana Jašová

Text copyright © 2012 by Josephine Angelini

Jacket photo © by Lara Jade Photography

Jacket design by Erin Fitzsimmons

Translation © Jana Jašová, 2014

ISBN 978-80-7447-693-8

S nejhlubší láskou mému manželovi

PROLOG

V pondělí ráno zůstala škola zavřená. V některých částech ostrova zatím nebyly obnovené dodávky elektřiny a několik ulic v centru města bylo po škodách napáchaných bouří neprůjezdných.

No jasně, pomyslel si Zach, když vyšel z domu svých rodičů. Půlku města zdemolovala „bouře“, ne rodina magorů, kteří dokážou předběhnout jedoucí auto.

Dal se do běhu, protože se potřeboval dostat co nejdál od svého otce. Nevydržel by zůstat doma a poslouchat, jak si táta stěžuje, že jeho družstvo zmešká fotbalový trénink. Ve skutečnosti mu šlo jen o to, že nemohl vydržet další den bez svých nových a milovaných hvězd týmu – tří úžasných chlapců Délosových.

Zach doběhl na India Street, kde už asi desítky čumilů okoukala zničené schody Athenea. Všichni tvrdili, že uprostřed ulice došlo ke zkratu elektrického vedení a že rozžhavené dráty roztavily chodník. Zach viděl propálenou díru v zemi i popadané dráty, ale věděl, že za tohle žádný zkrat nemůže.

Tak jako věděl, že výboj ze světelné cedule s nápisem „Východ“ u dívčí šatny nemohl vypálit dočerna čtverec trávy, který byl od ní *pět metrů* daleko.

Proč jsou všichni tak hloupí? To se nechali omámit tou bandou Délosových natolik, až nevidí, že mramorové schody knihovny

prostě nemohl pobořit nějaký pitomý vítr? Copak nikdo nechápe, že se tady děje něco divného? Aspoň Zachovi to bylo jasné. Snažil se před tím Helen varovat, ale ta byla až moc poblázněná Lucasem, než aby dokázala otevřít oči. Zach chápal, že Helen je Délosovým v něčem podobná, ale stejně to zkusil. Avšak byla stejná jako všichni na ostrově, včetně jeho táty. Zaslepená.

Zach kráčel městem a mračil se na všechny ty hlupáky kolem, kteří vzdychali nad roztaveným asfaltem, dokud ho nezahlédl Matt a nezamával na něj.

„Koukej na to,“ prohodil, když Zach došel k policejní pásce a postavil se vedle něj. „Slyšel jsem, že to způsobilo hlavní elektrický vedení na ostrově. Neuvěřitelný, co?“

„Páni. Díra do země. Fakt neuvěřitelný,“ procedil Zach ironicky skrz zuby.

„Tobě to nepřipadá zajímavý?“ zeptal se Matt a nazdvihl obočí.

„Podle mě to vůbec neudělal spadlej drát.“

„Tak co jinýho by to bylo?“ zeptal se Matt svým obvyklým analytickým způsobem a ukázal na tu spoušť před nimi.

Zach se obezřetně usmál. Matt byl chytřejší, než si o něm lidi často mysleli. Byl hezký, nosil to správné značkové oblečení, byl kapitánem golfového týmu na ostrově a pocházel ze staré a vážené rodiny. Navíc se uměl chovat k lidem, na kterých záleželo, a mluvit o věcech, které zajímaly každého – třeba o sportu. Zach ho podezíral, že kdyby Matt chtěl, mohl patřit k nejoblíbenějším lidem ve škole. Jenže on se o to z nějakého důvodu vůbec nesnažil. Radši se stál králem mimoňů. Nějak to souviselo s Helen.

Zach zatím neodhalil ani to, proč se se školními mimoni dobrovolně zahazovala i Helen, vzhledem k tomu, že ta holka byla krásnější než všechny filmové hvězdy a modelky, jaké kdy viděl. Její rozhodnutí chovat se jako nenápadná stydlivka bylo nějak součástí všech těch tajemství, která ji obklopovala. A její

přitažlivosti. Byla to žena, pro kterou muži udělají *cokoli*. Třeba obětují společenské postavení nebo něco ukradnou nebo se dokonce pustí do rvačky...

„Já u toho nebyl,“ ozval se Zach, když se konečně rozhodl odpovědět na Mattovu otázku. „Ale připadá mi, jako by to někdo udělal naschvál. A myslel si, že mu to projde.“

„Ty myslíš, jako že někdo... co vlastně? Zničil knihovnu, strhal holýma rukama dráty s napětím deset tisíc voltů a vypálil díru s metrovým poloměrem?“ zeptal se vyrovnaně Matt. Přimhouřil oči a nepatrně se na Zacha usmál sevřenými rty.

„To nevím,“ připustil Zach. Pak ho něco napadlo. „Ale ty možná jo. V poslední době trávíš dost času s tou Ariadnou.“

„No a?“ opáčil chladně Matt. „Nechápu, jak to s tím souvisí.“

Ví to Matt? Vysvětlili mu snad Délosovi, co se tady děje, kdežto Zacha z toho vynechali? Zach se zadíval do spolužákovy tváře a usoudil, že kdyby se před ním zmínil, jak jsou Délosovi divní, Matt by nejspíš vyletěl na jejich obranu... tak jako všichni, před kterými to Zach zatím udělal.

„Proč by to mělo souviset? Jen říkám, že jsem ještě neviděl, aby něco takového udělaly spadlý dráty. Ty snad jo?“

„Takže si myslíš, že policie, hasiči a pobřežní stráž, všichni ti lidi trénovaní na zvládání následků přírodních katastrof, se pleťou? Že ty to víš líp?“

Když to Matt vyslovil takhle, připadal si Zach trochu hloupě. Nemůže jen tak vyrukovat s tvrzením, že se vlády nad tímhle ostrovem snaží zmocnit rodina nějakých supermanů. To by vypadal jako blázen. Zach se zatvářil, jako by ho to zase tak moc nezajímalo. Vrhnul ještě poslední pohled do ulice, na poničené schody Athenea, a pokrčil rameny.

Vtom si všiml někoho... někoho stejně zvláštního, jako je Helen nebo ti potrhlí Délosovi. Jenže tenhle kluk byl jiný. Jako by na něm bylo něco nelidského. Jeho pohyby trochu připomínaly hmyz.

„To je fuk,“ ozval se, jako by ho to už nudilo. „Je mi ukradený, co se tady stalo. Užij si zírání do díry a zatím čau.“

Vydal se pryč. Nechtělo se mu strávit už ani vteřinu s někým, kdo je tak očividně na straně Délosových. Chtěl vidět, kam míří tenhle pošuk. Třeba se mu tak povede zjistit, co před ním tahle banda zatím tají.

Šel za cizincem do doků, kde zahlédl nádhernou jachtu. Vypadala přímo pohádkově. Vysoké stožáry, paluba z týkového dřeva, laminátový trup, rudé plachty. Zach zamířil s otevřenou pusou k lodi. Tahle plachetnice byla to nejkrásnější, co zatím v životě viděl... Kromě jedné tváře. *Její tváře.*

Ucítil, jak mu někdo poklepal zezadu na rameno. A než se otočil, svět kolem něj zčernal.

KAPITOLA 1

Z pod Heleniných poničených nehtů prýštila krev, hromadila se jí na lůžkách nehtů a odtamtud stékala v drobných rudých čůrcích přes klouby prstů. Navzdory bolesti se chytila levou rukou římsy ještě pevněji, aby mohla pravou ruku posunout dopředu. Špína a krev pod dlaní způsobovaly, že jí sevření podkluzovalo. Do rukou ji chytaly takové křeče, až se její dlaně samovolně svíraly. Tápala pravičkou nad sebou, ale nedokázala se vytáhnout ani o píd'.

S výkřikem sklouzla o něco níž a zůstala viset za zkrvažené konečky prstů. Šest pater pod jejíma nohama byl záhon uschlých květin, plný starých cihel a kusů střešních tabulek, které se během let ulámaly ze zchátralého sídla a zůstaly tam ležet rozbité na kusy. Helen se ani nemusela dívat dolů, aby pochopila, že sama dopadne stejně, pokud se nedokáže na drolící se okenní římse udržet. Znovu se pokusila vyhoupnout nohu nahoru přes parapet, ale čím víc sebou mrskala, tím víc stisk jejích rukou povoloval.

Ze sevřených rtů jí unikl vzlyk. Visela z římsy už od chvíle, kdy tuhle noc sestoupila do podsvětí. Připadalo jí, jako by utekly celé hodiny, možná i dny. Její odhodlání sláblo. Zoufale vykřikla. Musí se dostat z téhle římsy a najít Furie. Je poutnice podsvětím – to je její úkol. Musí v podsvětí najít Furie, nějak je

porazit a zbavit Následníky jejich vlivu. Má skoncovat s koloběhem věčné pomsty, který polobohy nutí, aby se mezi sebou vyvražďovali. Jenže místo toho tady bezmocně visí.

Nechtěla spadnout, ale věděla, že pokud se tady bude držet celou věčnost, Furie nikdy nenajde. A v podsvětí trvala každá noc věčně. Helen věděla, že musí tuhle noc ukončit a vstoupit do nové, snad plodnější věčnosti. A jestli se nedokáže vysoukat nahoru, pak má jedinou možnost.

Prsty levé ruky ji brněly a její stisk povolil. Říkala si, že nemá smysl s tím bojovat, bude lepší se tomu poddat, protože tak to aspoň bude mít brzo za sebou. Stejně se ale z posledních zbytků sil křečovitě přidržovala římsy aspoň pravičkou. Byla moc vyčerpáná, než aby se dokázala pustit. Kousla se do zkrvavených rtů, aby se přiměla soustředit, ale prsty jí podklouzly ve špíně. Už se nedokázala udržet.

Když dopadla na zem, uslyšela, jak jí křuplo v levé noze.

Helen si přitiskla dlaň na ústa, aby potlačila výkřik, který hrozil naplnit její tichou ložnici v Nantucketu. Ještě teď cítila pod rozdrásanými bříšky prstů drsné kamínky z římsy v podsvětí. V šedavém světle těsně před svítáním poslouchala zvuky z přízemí. Otec se chystal do práce. Naštěstí zřejmě neslyšel nic neobvyklého, protože sešel dolů do kuchyně a jakoby nic chystal snídani.

Helen ležela v posteli a chvěla se bolestí ze zlomené nohy a namožených svalů. Mlčky čekala, až se její tělo začne samo uzdravovat. Po tvářích jí stékaly slzy a zanechávaly jí horké stopy na ledové pokožce. V ložnici byla hrozná zima.

Helen věděla, že aby se uzdravila, musí se pořádně najíst, jenže se zlomenou nohou do přízemí nemohla. Nabádala se, že musí zůstat klidná, a čekala. Za nějakou dobu, až její tělo bude dost silné, vstane a půjde dolů. Zatím zůstane ležet. Tátovi namluví, že zaspala. Schová před ním bolavou nohu pod stůl, při

snídani se bude usmívat a povídat si s ním, a až do sebe něco dostane, doléčí se.

Teď už to bude pořád lepší, slíbila si, zatímco tiše plakala do polštáře bolestí. Musí prostě jen vydržet.

Někdo jí mával rukou před obličejem.

„Co je?“ vyhrkla užasle. Otočila se k Mattovi, který jí naznačoval, že se má vrátit na zem.

„Promiň, Lennie, já to pořád nechápu. Kdo je to Následník a kdo Samotář?“ zeptal se a nakrčil ustaraně čelo.

„Já jsem Samotář,“ odpověděla trochu moc hlasitě. Seděla tady už nějakou dobu, ale pořád se nemohla soustředit na jejich hovor.

Narovnala ramena a rozhlédla se po místnosti. Zjistila, že na ni všichni zírají... všichni až na Lucase. Ten si prohlížel vlastní ruce v klíně a rty měl pevně semknuté.

Helen, Lucas, Ariadna a Jason seděli po škole u kuchyňského stolu Délosových a snažili se vysvětlit Claire a Mattovi, jak je to s polobohy. Matt a Claire patřili k Heleniným nejlepším přátelům z řad smrtelníků a oba byli hrozně chytří, jenže všechno to s Helen, rody polobohů a jejich odvěkou nenávistí bylo tak komplikované, že se to bez výkladu neobešlo. A Matt s Claire si zasloužili jasné odpovědi. Před sedmi dny riskovali životy, aby pomohli Helen i Délosově rodině.

Sedm dní, pomyslela si Helen. Odpočítala si to na prstech, aby si mohla být jistá. Jenže po vši té době, kterou strávila v podsvětí, to vypadalo spíš jako sedm týdnů. *Ale třeba to pro mě bylo sedm týdnů.*

„Zní to zmateně, ale je to jednoduchý,“ ozvala se Ariadna, když jí došlo, že Helen už pokračovat nebude. „Existují čtyři rody a všechny si od trojské války dluží navzájem krevní mstu. Proto v nás Furie probouzejí touhu zabít každého, kdo patří do jiného rodu. Jde o odvetu.“

„Před milionem let někdo z rodu Átreovců zabil někoho z Thébského rodu a od vás se čeká, že vykonáte krevní mstu?“ zeptal se pochybovačně Matt.

„Asi tak, až na to, že nejde o jednoho mrtvého. Mluvíme o trojský válce. Umřela tam spousta lidí na obou stranách, jak polobohů – Následníků, tak smrtelníků jako vy,“ dodala Ariadna s omluvným výrazem.

„To já chápu, ale stejně ta věc s krevní mstou nikam nevede, ne?“ trval na svém Matt. „Protože to nikdy neskončí. Je to šílený.“

Lucas se nevesele zasmál a zvedl oči z klína, aby se podíval na Matta. „To máš teda pravdu. A k tomu šílenství nás dohánějí Furie, Matte,“ pronesl tiše a trpělivě. „Pronásledují nás, dokud se jim nepodvolíme.“

Tenhle tón si Helen vybavovala. V duchu mu říkala Lucasův „profesorský“ hlas. Dokázala by ho poslouchat celý den, i když věděla, že to by si přát neměla.

„Chtějí, abychom se toužili navzájem zabíjet, a tak naplnili nějakou pokřivenou představu spravedlnosti,“ pokračoval Lucas rozvázným tónem. „Někdo z jednoho rodu zabije Následníka z jiného rodu, toho jeho rod pomstí a tak to jde pořád dokola už tři a půl tisíce let. Když Následník zabije někoho z vlastního rodu, stane se z něj Vyhnanec.“

„Jako Hektor,“ ozval se napjatě Matt. Už jen vyslovení jména jejich bratra a bratrance mohlo vyvolat kletbu Furií a rozzuřit klan Délosových. Matt to riskoval, jen aby měl úplně jasno. „Ten zabil svého bratrance Kreonta, protože Kréon zabil vaši tetu Pandoru, a teď všichni cítíte nepřekonatelnou chuť zabít jeho, i když ho máte pořád rádi. Pardon, ale pořád nevidím, kde je v tom nějaká spravedlnost – ani vzdáleně ne.“

Helen se rozhlédla kolem stolu a viděla, že Ariadna, Jason a Lucas skřípají zuby. Jason se jako první dokázal uklidnit.

„Proto je tak důležitý, o co se snaží Helen,“ odpověděl. „Vy-

dat se do podsvětí, porazit Furie, a skoncovat tak s tímhle bezvýsledným zabíjením.“

Matt to zdráhavě vzdal. S existencí Furií se smířoval jen stěží, ale chápal, že všichni kolem stolu by byli šťastnější, kdyby ty bytosti neexistovaly. Claire měla pocit, že pořád ještě potřebuje vysvětlit pár věcí.

„Dobře, Vyhnanec, to chápu. A Samotář jako Lennie je Následník, který má rodiče ze dvou rodů, ale nárok si na něj může dělat jenom jeden rod, je to tak? Čili ona by měla vůči tomu druhému rodu taky uplatňovat krevní mstu,“ pronesla opatrně, jako by věděla, že pro Helen nebude snadné to poslouchat, ale stejně cítila povinnost to vyslovit. „A tebe si nárokovala tvoje máma Dafne, nebo teda její rod.“

„Rod Átreovců,“ upřesnila Helen otupěle, když si vybavila, jak se její dávno ztracená matka před devíti dny vrátila, aby jí převrátila život naruby.

„A tvůj otec, pravý otec – i když pro mě bude vždycky tvým pravým tátou Jerry,“ dodala horlivě Claire, „myslím tvýho biologického otce, co umřel ještě před tvým narozením... ten byl...“

„Z Thébského rodu.“ Helen se na okamžik setkala s Lucasovým pohledem a vzápětí uhnula. „Ajax Délos.“

„Náš strejda,“ doplnil Jason a přešel očima po Ariadně a Lucasovi.

„Jo,“ přikývla rozpačitě Claire. Zatěkala pohledem mezi Helen a Lucasem, kteří se jí oba očima vyhýbali. „A protože jste formálně patřili ke dvěma různým rodům, chtěli jste se ze začátku zabít. Dokud –“ zarazila se.

„Dokud jsme s Helen nesplatili dluh krve druhému rodu tím, že jsme pro sebe málem umřeli,“ dokončil Lucas pochmurně, jako by ostatní vyzýval, ať si o tom poutu mezi ním a Helen zkusí zapochybovat.

Helen toužila, aby se pod ní ve vydlážděné podlaze Délosovy

kuchyně rozevřela díra, v níž by mohla zmizet. Cítila, jak ji tíží nevyřčené otázky ostatních.

Jako by si všichni říkali: Jak daleko spolu Helen a Lucas zašli, než zjistili, že jsou bratranec a sestřenice? Jenom k líbání? Nebo k něčemu vážnějšímu?

A: Pořád po sobě touží, i když vědí, že jsou příbuzní?

A: Zajímalo by mě, jestli „to“ třeba nedělají dál, vzhledem k tomu, že oba umí létat? Třeba se každou noc vykradou oknem z ložnice a...

„Helen? Musíme se dát zase do práce,“ ozvala se Cassandra svým panovačným hlasem. Stála ve dveřích kuchyně s rukou založenou o chlapecky útlý bok.

Když se Helen zvedla od stolu, Lucas se podíval jejím směrem a věnoval jí nepatrný povzbudivý úsměv. Helen mu odpověděla stejně nenápadným pousmáním a vydala se za Kassandrou do knihovny Délosových. Najednou se cítila klidnější a sebejistější. Cassandra za nimi zavřela dveře a obě dívky se ponořily do knih, aby z nich načerpaly každý zlomek informace, který by mohl Helen v jejím úsilí pomoci.

Helen zabočila za roh a zjistila, že jí cestu blokuje zrezivělý oblouk. Mrakodrap byl ohnutý přes ulici, jako by jeho vrcholek přitlačila k zemi ruka obra.

Otřela si z čela svědivý pot a pokusila se najít tu nejbezpečnější cestu přes hromadu popraskaného betonu a zkrouceného železa. Lézt přes ni bylo těžké, jenže většina budov v tom opuštěném, zničeném městě se proměnila v podobné trosky, zatímco poušť kolem něj se rozrůstala do čím dál větších oblastí. Snažit se projít jinudy nemělo smysl. Všechny ulice přehrazovaly nějaké překážky a hlavně – Helen netušila, kterou cestou by se měla dát. Mohla dělat jen jediné: jít dál.

Když lezla přes zubatou mříž, z níž se linul pach koroze, zaslechla hluboké, temné zaskřípění. Podpěra vedle ní se uvolnila

z kloubu, kovový trám nad Helen se zlomil a zasypal jí popráškem rzi a písku. Instinktivně zvedla ruce, ale tady v podsvětí její paže neměly nadlidskou sílu Následníků. Upadla bolestivě na záda na plochu mříže a na břicho jí žuchnul spadlý nosník, takže ji uvěznil pod sebou.

Helen se zpod něj pokusila vykrotit, ale nedokázala pohnout nohama. Z boků se jí do celého těla šířila trýznivá bolest. Něco má určitě zlomeného – pánev, páteř... možná obojí.

Kroutila sebou, stínila si oči a snažila se hrdlem vyprahlým žízní polykat. Připadala si zranitelná a bezmocná jako želva převrácená krunýřem k zemi. Na modré obloze nebyl ani mráček, který by jí na chvíli poskytl úlevný stín.

Jen oslepující sluneční svit a nekonečné horko...

Helen vypochoďovala z učebny společenských věd slečny Beeové a potlačila zívnutí. Hlavu měla rozpálenou a přecpanou tak jako pomalu opékaný krocan na rožni na Díkůvzdání. Vyučování už ten den skoro končilo, ale to pro ni nebyla žádná útěcha. Helen se zadívala na svoje nohy a přemítala, co ji čeká. Každou noc sestupovala do podsvětí a putovala tou děsivou krajinou. Nechápala, proč se na některá místa vrací víckrát a jiná navštíví jen jednou, ale měla pocit, že to nějak souvisí s její náladou. Čím horší ji měla před usnutím, tím příšernější zážitky ji v podsvětí čekaly.

Teď se soustředila jen na to, aby na školní chodbě střídala nohy: levá, pravá... Náhle v tlačenici ucítila, jak se něčí horké prsty dotkly její ruky. Vzhlédla a spatřila Lucasovy průzračně modré oči, které se vpíjely do jejích. Prudce se nadechla, zadusila v sobě překvapení a zadívala se na něj.

Lucasův pohled byl něžný a hravý, koutky úst měl zvlněné tajným pousmáním. Šli každý opačným směrem, ale otáčeli po sobě hlavy a udržovali oční kontakt. Jejich úsměvy každou další vteřinou sílily. Helen škádlivě pohodila vlasy a prudce

se zadívala před sebe, aby to ukončila. Ale úsměv jí na rtech zůstal.

Jediný Lucasův pohled, a cítí se silnější. Zase živá. Slyšela ho, jak se sám pro sebe tiše směje, skoro potměšile, jako by věděl, jak silně ji dokáže ovlivnit. Zasmála se taky a zavrtěla hlavou. A pak uviděla Jasona.

Jason šel s Claire kousek za bratrance a celou tu mlčenlivou mezihru sledoval. Rty měl sevřené do ustaraného výrazu a v očích smutek. Nesouhlasně na Helen zavrtěl hlavou a ona sklopila oči. Prudce přitom zrudla.

Ano, chápe to – jsou bratranec a sestřenice. Flirtování mezi nimi je špatné. Ale cítila se pak líp, zvláště když jí už nedokázalo pomoci skoro nic jiného. Musí snad vším tím utrpením projít bez jediné útěchy, kterou má, bez Lucasova úsměvu? Helen došla na poslední hodinu, usadila se do lavice, a když vytáhla z tašky poznámkový blok, zuřivě zamrkala, aby potlačila slzy.

Helen obklopovaly dlouhé třísky. Nutily ji buď úplně znehybnět, nebo riskovat, že se na některou z nich nabodne. Byla polapená v kmeni stromu, který stál osamělý uprostřed vyprahlé pustiny. Jestli se nadechne moc zhluboka, dlouhé třísky ji probodnou. Paže měla zkroucené za sebou a nohy nepohodlně zkřívené pod sebou. Jestli při svém pokusu o vysvobození pohne hlavou dopředu – nebo se jen zapotácí vyčerpáním – vypíchne si oko.

„Co čekáte, že udělám?“ zašeptala vyčerpaně do prázdna. Věděla, že je úplně sama.

„Co mám dělat?!“ vykřikla náhle. Hrudník i záda ji pálily od bezpočtu drobných ranek.

Vřískot nepomáhal, ale vztek ano. Pomohl jí obrnit se proti nevyhnutelnému. To ona se sem dostala, i když neúmyslně, a dostane se i ven. Bolest byla většinou její propustkou z podsvětí. Pokud neumře, byla si téměř jistá, že odsud vyvázne a probere

se ve své posteli. Bude poraněná a rozbolavělá, ale aspoň bude venku.

Zírala na dlouhou třísku před svým okem. Věděla, co bude muset udělat, jen netušila, jestli to zvládne. Zuřivost, která ji před chvílí naplňovala, pomalu vyprchávala. Do očí se jí tlačily zoufalé slzy a stékaly jí po tvářích. Slyšela svoje přiškrcené, tlumené vzlyky, které ji tiskly hlouběji do toho klaustrofobického vězení. Minuty ubíhaly. Její nepřírozeně zkroucené paže a nohy volaly po vysvobození.

Čas tuhle situaci nezmění. Ani slzy. Nemá na vybranou. Věděla, že to buď udělá hned, nebo tady bude trpět další hodiny. Je Následnice, terč osudu. Nikdy neměla na vybranou, vždycky před ní stála jen jediná možnost. Při té myšlence se jí tělem znovu rozlil hněv.

Jediným rozhodným pohybem šklubla hlavou dopředu.

Lucas od Helen nemohl odtrhnout oči. I přes celou kuchyň viděl, že průsvitná pokožka na jejích lících kostech je tak bleďá, že byla vidět krajkovina modrých žilek pod ní. Přísahal by, že když ráno přišla do jejich domu, aby se zase s Kassandrou ponořily do knih, na jejích rukou byly znát blednoucí modřiny.

V očích teď měla pořád ten uštvaný, vyděšený výraz. Připadala mu ustrašenější než před pár týdny, kdy byli všichni přesvědčení, že po ní jde Tantalus a fanatická Stovka. Cassandra nedávno předpověděla, že Stovka soustředí veškerou energii na objevení Hektora a Dafne a že se Helen nemá čeho obávat. Pokud jí tedy nenaháněla strach Stovka, muselo to být něco v podsvětí. Lucase napadlo, jestli ji tam něco nepronásleduje, nebo dokonce nemučí?

To pomyšlení ho trhalo zevnitř. Připadal si jako divoké zvíře chycené v kleci, které marně leze zevnitř po mřížích svého vězení a zuřivě se kouše do vlastního těla. Musel zaskřípět zuby, aby v sobě zadusil zavrčení, které se mu dralo z hrdla. Měl

takový vztek, skoro pořád... a to mu dělalo starosti. Ale ještě horší než hněv byly jeho starosti o Helen.

Pozoroval ji, jak sebou trhne při sebemenším zvuku nebo se celá napne a vykulí oči, a to v něm pokaždé vyvolalo pocit paniky. Lucas cítil fyzickou potřebu ji chránit. Jako by celé jeho tělo toužilo vrhnout se mezi ni a nebezpečí. Jenže v tomhle jí nemohl pomoci. Pokud neumře, do podsvětí se nedostane.

Tenhle problém se pořád ještě snažil nějak vyřešit. Na světě nebylo moc bytostí, které mohly vstoupit do podsvětí jako Helen a přežít. V celé řecké mytologii se jich vyskytla jen hrstka. To ale neznamenal, že se Lucas přestane snažit. Řešení problémů mu šlo vždycky dobře – například „nehodnutelných“ hádanek. Možná proto ho pohled na tak zuboženou Helen zraňoval a naplňoval hlodavou nenávistí.

Tohle za ni nemůže vyřešit. Tam dole je sama a on s tím nemůže nic dělat.

„Synu, co kdyby ses posadil ke mně?“ navrhl Kastor, a vytrhnul tak Lucase za zamyšlení. Ukázal na místo po své pravici u stolu, kam se všichni sesedli k nedělní večeři.

„To je Kassandřino místo,“ odpověděl Lucas a ostře zavrtěl hlavou. Ve skutečnosti si pomyslel, že to bylo *Hektorovo* místo. Nemohl se posadit na židli, která se nikdy neměla uvolnit. Místo toho si sednul k otci zleva, na okraj společné lavice.

„Jo, tati,“ potvrdila Cassandra, která automaticky zdělala tuhle židli poté, co Hektor zabil svého bratrance a Tantalova jediného syna Kreonta a stal se Vyhnanecem. „O co se to snažíš? Chceš mě vyloučit z rodiny nebo co?“

„Copak bys o tom nevěděla, kdyby to tak bylo? Co jsi to pak za věštkyni?“ zažertoval Kastor a polechtal dceru na břicho, až se rozkřičela.

Lucas chápal, že se Kastor snaží ještě si naposledy zadovážet s dcerou jako dřív, než o tuhle možnost přijde úplně. Jeho mladší sestřička měla jako věštkyně brzy odejít od rodiny i od ostat-

ních lidí. Brzo se od nich oddělí a stane se jen chladným nástrojem osudu, bez ohledu na to, jak moc ji její nejbližší milují.

Kastor tak nevynechal žádnou příležitost, kdy si mohl dceru dobírat, ale tentokrát Lucas viděl, že se na to otec soustředí jen napůl. Jako by jeho myšlenky bloudily někde jinde. Kastor z nějakého důvodu, jemuž Lucas zatím nerozuměl, nechtěl, aby se syn posadil na své obvyklé místo.

Došlo mu to, až když vedle něj na lavici, na místo, které se při častých návštěvách u nich doma stalo právoplatně jejím, vklouzla Helen. Když překročila lavici a posadila se, Lucas viděl, jak se jeho otec zamračil.

Rozhodl se na Kastorův nesouhlas nemyslet a užívat si Heleninu blízkost. I když vypadala tak raněná tím, co se jí dělo v podsvětí, její přítomnost dodávala Lucasovi sílu. Obrys jejího těla, měkkost paže, kterou se otřela o jeho předloktí, když si podávali talíře kolující kolem stolu, jasný zvonivý hlas, když se zapojila do hovoru – to všechno jako by se natáhlo do jeho nitra, do té klece, a konejšilo zuřivé divoké zvíře za mřížemi jeho žeber.

Kéž by pro ni mohl udělat totéž. Během večere přemítal, co se Helen děje v podsvětí. Věděl ale, že se jí na to může zeptat, teprve až budou někde sami. Jeho rodině by zalhala. Ale jemu lhát nebude.

„Hej!“ zavolal na ni tiše později, když se mu podařilo ji zahlédnout v temné chodbě mezi koupelnou a otcovou pracovnou. Na okamžik se napjala, ale když se k němu otočila, její rysy se uvolnily.

„Ahoj,“ vydechla a popošla blíž.

„Zlá noc?“

Přikývla a přisunula se ještě blíž, až ucítil vůni mandlového mléka, kterým si právě umyla ruce. Lucas věděl, že Helen si nejspíš neuvědomuje, jak se jejich těla vždycky snaží co nejvíc přiblížit jedno k druhému... ale on to vnímal.

„Pověz mi to.“

„To je těžký,“ pokrčila rameny, jak se snažila vyhnout jeho otázkám.

„Popiš mi to.“

„Byl tam balvan.“ Odmlčela se a zamnula si zápěstí. Pak se ztrhaným výrazem zavrtěla hlavou. „Nemůžu. Nechci na to myslet víc, než musím. Promiň, Lucas, nechtěla jsem tě naštvat,“ dodala na jeho podráždění odfrknutí.

Díval se na ni a říkal si, jak je možné, že se Helen v jeho potech tak plete. Snažil se zůstat v klidu, když jí pokládal další otázku, ale stejně to vyznělo hruběji, než chtěl.

„Ublížíte ti tam dole někdo?“

„Není tam nikdo, jen já,“ odpověděla. Z toho, jak to vyslovila, Lucas pochopil, že samota je tam pro ni tím nejhorším mučením.

„Poranila ses tam.“ Natáhl se přes těch několik desítek centimetrů, které je ještě dělily, a přešel jí prstem po zápěstí, jako by obkresloval obrys dosud viditelných modřin.

Měla nepřístupný výraz. „V podsvětí nemám svoje schopnosti. Ale když se vzbudím, zase se to všechno zhojí.“

„Mluv o tom se mnou,“ poprosil ji znovu. „Víš, že se mnou můžeš mluvit o všem.“

„Vím, že můžu, ale jestli to udělám, pak za to zaplatím,“ zasténala, i když se špetkou pobavení. Lucas ji pozoroval a vnímal, jak se její nálada trochu zlepšila. Tolik toužil zase vykouzlit na její tváři úsměv.

„Ale no tak, copak je tak příšerný mluvit se mnou?“ zeptal se s úšklebkem.

Helenin smích rychle odumřel. Rty se jí trochu pootevřely, jen tak, že viděl lesklý vnitřní okraj toho spodního. Vzpomněl si na to, jak chutnal jejich polibek, a napjal se. Zarazil se na poslední chvíli, než sklonil hlavu, aby to zase ucítil.

„Je to mučivý,“ zašeptala.

„Helen, jak dlouho ti bude trvat, než se –“ Cassandra se prudce zarazila, když spatřila svého bratra, jak odchází chodbou ke kuchyni. Helen zrudla a vklouzla za ní do knihovny.

Helen spěchala přes pokoj, kde se ze stěn odlupovaly tapety se vzorem petúnií. Vyhýbala se prohnilým prknům v podlaze i plesnivé pohovce. Jako by se ten kus nábytku na ni mračil, když běžela kolem něj. Tady už byla snad desetkrát, možná i víckrát. Místo dveří napravo nebo nalevo, o kterých už věděla, že nikam nevedou, zkusila tentokrát šatnu. Vešla do ní s pocitem, že nemá co ztratit.

V rohu trčel plesnivý vlněný plášť. Na límci měl lupy a páchl jako nemocný stařec. Vrhнул se proti ní, jako by ji chtěl vyhnat ze svého doupěte. Helen popudlivý kabát ignorovala a rozhlížela se po dalších dveřích. Nakonec objevila skrytá posuvná dvířka v zadní stěně šatny. Byla velká sotva pro dítě. Helen se svezla na kolena. Najednou ji vyděsil páchnoucí kabát, který se naklonil nad ni, jako by jí chtěl nakouknout do výstřihu. Helen rychle vlezla do dvířek.

Další místnost byl zaprášený budoár, plný staleté zatuchlé vůně parfémů, žlutých skvrn a zklamání. Aspoň tu bylo okno. Helen spěchala k němu. Doufala, že z něj bude moct vyskočit, a dostat se tak z téhle pasti. S něčím skoro podobným naději odhrmula křiklavě oranžové taftové závěsy.

Okenní otvor byl zazděný. Udeřila do cihel pěstmi, nejdřív jen v bezmocném vzteku, ale pak začala mlátit silněji, až si odřela klouby. Všechno v tomhle labyrintu bylo shnilé a rozdrolené, všechno – až na možné východy. Ty byly pevné jako brána Fort Knoxu.

Helen tady už byla polapená tak dlouho. Připadalo jí to jako celé dny. Její zoufalství vedlo tak daleko, že dokonce zavírala oči a pokoušela se usnout s nadějí, že se vzbudí ve své posteli. Ale nefungovalo to. Pořád ještě nepřišla na to, jak by mohla ovládat

své cesty do podsvětí a z něj jinak, než že se přizabije. Byla vyděšená, že tentokrát by opravdu mohla umřít. Nechtěla pomyslet na to, co bude muset udělat, aby se odtud dostala.

Před očima se jí roztančily bílé tečky a málem omdlela žízni a vyčerpáním. Už tak dlouho neměla v ústech ani lok, že ji začala lákat i ta žlutá tekutina, co zdráhavě odkapávala z kohoutků toho pekelného domu.

Podivné bylo, že v téhle části podsvětí se Helen bála mnohem víc než kde jinde, i když jí nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Nevisela z římsy, nebyla polapená v kmeni stromu ani připoutaná za zápěstí k balvanu, který ji sebou strhával z kopce k útesu.

Byla jen v domě, obrovském domě bez dveří ven.

V těch částech podsvětí, kde ji neohrožovalo žádné okamžité nebezpečí, to většinou trvalo nejdéle a konce byly nejhorší. Žízeň, hlad a drtivá osamělost – to byl ten nejhorší trest. Peklo nepotřebuje k mučení ohnivé plameny. Úplně stačí čas, který neuplyvá, a samota.

Helen se svezla pod zazděné okno a myslela na to, jak má zůstat v domě, který o ni nestojí. V domě... nebo v rodě?

Uprostřed fotbalového tréninku se rozpršelo a všechno šlo do háje. Fotbalistům podkluzovaly nohy, padali v bahně přes sebe a při běhu vytrhávali drny z trávníku. Trenér Brant to nakonec vzdal a poslal je domů. Lucas trenéra pozoroval, když se všichni balili, a připadalo mu, že byl od začátku duchem nepřítomný. Den předtím odešel z družstva jeho syn Zach a trenér to nevzal zrovna dobře. Lucas uvažoval, jak moc se ti dva doma pohádali. Zach dneska nebyl ve škole.

Lucasovi bylo Zacha líto. Věděl, jaký je to pocit, zklamat vlastního otce.

„Luku, pojď už! Nebo zmrznu!“ zahalekal na něj Jason. Cestou do šatny ze sebe strhával výstroj. Lucas musel přidat do kroku, aby ho dohonil.

Hladoví a mokří spěchali domů a napochodovali rovnou do kuchyně. S jejich matkou tam byly Helen a Claire. Dívky měly promočené běžecké úbory, otíraly se do ručníků a visely na Noel dychtivými pohledy. Lucas nejdřív nevnímal nic jiného než Helen. Vlasy měla zacuchané a holé nohy se jí leskly deštěm.

Pak ucítil, jak mu tělem projel záblesk nenávisti. Jeho matka telefonovala. A hlas na druhém konci patřil Hektorovi.

„Ne, Lucasi!“ zarazil ho Helenin rozechvělý hlas. „Noel, zavěste!“

Lucas a Jason, pohánění Furiemi, se vrhli za zdrojem Vyhnancova hlasu. Helen se postavila před Noel. Stačilo jí jen roztáhnout paže v gestu „Stát“ a oba bratřenci do nich narazili jako do pevné zdi. Odhodilo je to na podlahu, až lapali po dechu, kdežto Helen se ani nezachvěla.

„Omlouvám se!“ vyhrkla zoufale. „Ale nenechám vás útočit na Noel.“

„Neomlouvej se,“ zachraptěl Lucas a mnul si hrudník. Neměl ponětí, že je Helen *takhle* silná, ale nic mu nemohlo udělat větší radost. Jeho matka se tvářila šokovaně, ale jí ani Claire se nic nestalo a na tom jediném záleželo.

„Ééééch,“ zahekal Jason s úlevou, která zrcadlila tu Lucasu. Claire se k němu sklonila a soucitně ho poplácala po zádech, když se přetočil na bok a pokoušel se popadnout dech.

„Nečekala jsem, že přijдете tak brzo, kluci,“ vypravila ze sebe Noel zajíkávě. „Většinou volá, když ví, že jste na tréninku...“

„Ty za nic nemůžeš, mami,“ přerušil ji Lucas a pomohl Jasonovi na nohy. „V pohodě, kámo?“

„Ne,“ odpověděl upřímně Jason. Několikrát se nadechl a postavil se. Bylo zřejmé, že nemluví o té ráně do hrudníku. „Tohle *nenávidím*.“

Bratřenci si vyměnili utrápené pohledy. Hektor jim oběma chyběl a nesnášeli, co je Furie nutí dělat. Jason se najednou otočil a vyšel ven do deště.

„Jasone, počkej!“ Claire se rozběhla za ním.

„Nečekala jsem, že přijдете tak brzo,“ opakovala Noel spíše sama pro sebe, jako by se s tím potřebovala nějak vyrovnat. Lucas přešel k matce a políbil ji na čelo.

„Neboj se, to bude dobrý,“ ujistil ji zajíkávě.

Cítil, že musí pryč. Ještě zápolil s knedlíkem v krku, když se vydal nahoru převléknout. Byl už v půlce cesty chodbou ke svému pokoji a napůl svlečený z promočených věcí, když za sebou zaslechl Helenin hlas.

„A to jsem si o tobě myslela, jak dobře umíš lhát,“ prohodila mírně. „Jenže tohle ‚to bude dobrý‘ ti nezbaštím ani já.“

Lucas odhodil mokré tričko na podlahu a otočil se k ní. Byl tak vyčerpaný, že se tomu nedokázal bránit. Přitáhl ji k sobě a přitiskl si její obličej ke krku. Její tělo zapadlo do jeho, měl pocit, že ho podpírá, když se jeho široká ramena přimkla k jejímu. Držela ho, dokud se neuklidnil natolik, aby dokázal promluvit.

„Nějaká moje část ho chce najít. Uštvat ho,“ přiznal. O tomhle nedokázal mluvit s nikým jiným než s Helen. „Každou noc se mi zdá o tom, jak jsem se ho na schodech knihovny pokoušel holýma rukama zabít. Vidím se, jak ho mlátím a mlátím, a probudím se s pocitem, že *tentokrát* jsem ho zabil. A je to pro mě úleva...“

„Pššt.“ Helen mu přejížděla dlaněmi po mokřých vlasech, po krku, po ramenou, po výrazných svalech jeho zad. Tiskla ho pevněji k sobě. „Já to spravím, Lucasi,“ slíbila. „Přísahám. Najdu Furie a zastavím to.“

Lucas se odtáhl, aby se na ni mohl zadívat, a zavrtěl hlavou. „Ne, nechci, abys měla pocit, že to je další břemeno, který na tobě leží. Mučí mě, že je to všechno na tobě.“

„Já vím.“

A to bylo všechno. Žádné výčitky, žádná sebelítost. Jen přijetí. Lucas na ni zíral a přejížděl prsty po její dokonalé tváři.

Miloval její oči. Tak často se měnily a on si rád katalogizoval v hlavě všechny jejich barvy. Když se smála, oči měla světle jantarové – jako med ve sklenici na prosluněném parapetu okna. Když ji políbil, potměněly do odstínu mahagonové kůže, ale s rudými a zlatými stříkanci. Teď zase ztmavly – zvaly ho k dalšímu polibku...

„Lucasi!“ vyštěkl jeho otec. Helen a Lucas od sebe odskočili a otočili se ke Kastorovi, který stál na vrcholku schodiště s bleudou tváří a ztuhle vzpřímeným tělem. „Vezmi si tričko a přijď za mnou do pracovny. Ty jdi domů, Helen.“

„Tati, ona –“

„Hned!“ zaburácel Kastor. Lucas si nepamatoval, že by někdy viděl otce tak rozzlobeného.

Helen uprchla. Se sklopenou hlavou se protáhla kolem Kastora a zmizela z domu dřív, než se jí Noel stačila zeptat, co se děje.

„Sedni si.“

„Za to můžu já. Měla o mě jen strach,“ začal vzdorovitě Lucas.

„To je mi jedno. Je mi úplně jedno, jak nevinně to začalo,“ zavrčel Kastor a jeho oči se propalovaly do Lucasových. „Skončilo to tak, že jsi byl polonahý a objímali jste se jen pár kroků od tvé postele!“

„Nechtěl jsem –“ Lucas tu lež ani nedokázal dokončit. *Chtěl* ji políbit a moc dobře chápal, že kdyby to udělal, pokračoval by dál a dál, dokud by ho Helen nebo nějaká přírodní katastrofa nepřiměly přestat. Bylo mu jedno, že jejím otcem byl nějaký jeho strýc, na kterého se nepamatoval. Miluje ji, prostě ji miluje a na tom se nic nezmění tím, že mu všichni budou tvrdit, jak špatné to je.

„Rád bych ti něco vysvětlil.“

„Jsme bratranec a sestřenice, já vím!“ přerušil ho Lucas. „Mys-

líš si, že snad nechápu, že je moje příbuzná stejně jako Ariadna? Chápu to, jenom to tak *necítím!*“

„Nic si nenamlouvej,“ pronesl pochmurně Kastor. „Následníci se potýkají s incesty už od Oidipových časů. A v tomhle rodě už byli před vámi jiní bratřenci a sestřenice, kteří se do sebe zamilovali jako vy dva.“

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se obezřetně Lucas. Už teď tušil, že se mu otcova odpověď nebude zamlouvat.

„Vždycky to dopadne stejně,“ pronesl temně Kastor a nespouštěl ze syna oči. „Jejich potomci jsou, tak jako Oidipova dcera Elektra, stíženi tím nejhorším prokletím. Šílenstvím.“

Lucas se svezl na židli. Myšlenky mu uháněly o překot, jak se snažil najít odpověď na tuhle námitku. „My – nemusíme mít děti.“

Nezahlédl žádné varování, žádný náznak toho, že už zašel příliš daleko. Ale otec proti němu náhle vyrazil jako útočící býk. Lucas vyskočil ze židle, ale nevěděl, co teď. Byl mnohem silnější než otec, ale nechal paže svěšené u těla, když ho Kastor popadl za ramena a praštil s ním o stěnu. Zíral mu do očí tak rozzuřeně, až Lucas na okamžik uvěřil, že ho otec nenávidí.

„Jak můžeš být takový sobec?“ zavrčel znechuceně. „Na světě je už moc málo Následníků, než abyste se oba rozhodli nemít děti! Mluvíme o budoucnosti našeho *druhu*, Lucasi!“ Kastor s ním znovu udeřil o zeď tak prudce, až to zadunělo. „Čtyři rody musí přežít a zůstat rozdělené, aby udržely příměří a bohové zůstali na Olympu, jinak tím bude trpět celé lidstvo na téhle planetě!“

„Já vím!“ vykřikl Lucas. Kolem hlavy mu padala omítka z proražené stěny, jejíž prach naplňoval vzduch. Lucas se otcí pokusil vytrhnout. „Ale jsou tady jiní Následníci! Co záleží na tom, jestli s Helen nebudeme mít děti?!“

„Helen a její matka jsou poslední z jejich rodu! Helen musí porodit dědice Átreovců a udržet naše rody oddělené, nejen pro

tuhle generaci, ale i pro všechny další, které teprve přijdou po nás!“

Kastor nepříčetně hulákal. Jako by si vůbec nevšímal poletujícího bílého prachu a poničené stěny. Jako by na Lucasovu hlavu potřeboval vychrlit všechno, čemu kdy věřil.

„Příměří vydrželo tisíce let a musí vydržet další tisíce, než Olympané zase promění Následníky a lidstvo ve své hračky, než začnou vyvolávat války, znásilňovat ženy a sesílat na zem příšerné pohromy jen proto, aby se pobavili!“ pokračoval rozrušeně. „Myslíš si, že pár stovek Následníků dokáže zachovat naši rasu a udržet příměří? Ale nestačíme na to, abychom mohli vzdorovat bohům! Musíme hlavně vydržet a tomu se musí podřídit každý z nás!“

„Co od nás chceš?“ zařval najednou Lucas na oplátku, odstrčil otce a zvedl se z drolící se stěny. „Udělám pro svůj rod, co budu muset, a ona taky. Budeme mít děti s někým jiným, jestli to jinak nepůjde – my už se s tím nějak vyrovnáme! Ale nechtěj po mně, abych se od Helen držel dál, protože to nemůžu. Zvládneme všechno, ale tohle ne!“

Oba muži se navzájem propalovali pohledem, oba ztěžka oddechovali rozrušením, z pocení a obalení bílým prachem omítky.

„Tak vy už se s tím vyrovnáte? Ty to dokážeš tak snadno rozhodnout? Všiml sis, jak ta holka v poslední době vypadá?“ zeptal se drsně Kastor a s výrazem znechucení syna pustil. „Trápí se, Lucasi.“

„To já vím! Nemyslíš, že bych udělal všechno, abych jí pomohl?!“

„Všechno? Tak se od ní drž dál.“

Jako by z Kastora vyprchal všechnen vztek a místo křiku teď prosil.

„Napadlo tě, že to, oč se pokouší v podsvětí, může znamenat nejen mír mezi rody, ale i to, že přivede Hektora zase domů? Tolik už jsme toho ztratili – Ajaxe, Aileen, Pandoru.“ Kastorovi

se při vyslovení jména jeho mladší sestry zlomil hlas. Její smrt byla pro oba ještě příliš čerstvá. „Helen tam čelí něčemu, co si nikdo z nás neumíme ani představit. Potřebuje veškerou sílu, kterou má, aby to zvládla. Kvůli nám všem.“

„Ale já jí můžu pomoci,“ ozval se úpěnlivě Lucas. Potřeboval mít otce na své straně. „Nemůžu za ní jít do podsvětí, ale můžu ji vyslechnout a podpořit.“

„Ty si myslíš, že jí pomáháš, ale ve skutečnosti ji zabíjíš,“ prohlásil Kastor a smutně zavrtěl hlavou. „Možná ses smířil s tím, co k ní cítíš, ale ona si se svými city k tobě poradit nedokáže. Jsi její bratranec a to vědomí ji trhá na kusy. Proč to sám nevidíš? Je tisíc důvodů, proč by ses od ní měl držet dál, ale na žádném z nich ti nezáleží. Tak se drž dál proto, že tak je to pro Helen nejlepší.“

Lucas chtěl protestovat, ale nemohl. Vzpomněl si, jak mu Helen řekla, že za to později zaplatí, kdyby s ním mluvila o podsvětí. Jeho otec má pravdu. Čím blíží si oni dva jsou, tím víc to Helen zraňuje. Ze všech argumentů, které jeho otec vyslovil, ho tenhle zasáhl nejhluběji. Popošel k pohovce a svezl se na ni, aby před otcem zamaskoval, že se mu třesou nohy.

„Co mám dělat?“ zeptal se bezradně. „To je, jako bys chtěl, aby voda tekla do kopce. Jenže ona teče dolů na mě a já ji nemůžu zastavit.“

„Tak postav přehradu.“ Kastor si povzdychl a posadil se proti synovi. Oprašoval si přitom omítku z rukou a vypadal v tu chvíli nějak menší. Jako by prohrál v boji, ačkoli ve skutečnosti vyhrál, protože se mu podařilo Lucase přesvědčit. „To ty to musíš zarazit. Žádné vzájemné svěřování, žádné flirtování ve škole, žádné šeptání v tmavých zákoutích. Musíš se chovat tak, aby tě začala nenávidět, synu.“

Helen a Cassandra pracovaly v knihovně a snažily se najít něco – cokoli – co by pomohlo Helen v podsvětí. Bylo to frus-

trující odpoledne. Čím víc toho obě dívky pročetly, tím víc měly dojem, že všechno o onom světě pochází z brků středověkých autorů, co jeli v tvrdých drogách.

„Viděla jsi tam nějaký mluvící kostry koní?“ zeptala se Cassandra skepticky.

„Ne, ani jedna mluvící kostra, koňská nebo jiná,“ odpověděla Helen a promnula si oči.

„Tak tohle můžeme zařadit do složky ‚pořádně sjetí‘.“ Cassandra odložila svitek a na chvíli se na Helen zadívala. „Jak ti je?“

Helen pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. Nechtěla o tom mluvit. Od té doby, kdy ji Kastor přistihl s Lucasem v chodbě, chodila po domě Délosových po špičkách, kdykoli přišla za Kassandrou studovat. Každou noc se pak vracela do pekelného domu.

Většinou se mohla spolehnout, že aspoň jednu nebo dvě noci v týdnu se v podsvětí ocitne na nekonečné pláži, která nevede k oceánu. Bylo to rozčilující, protože Helen věděla, že se nikam dál nedostane. Ale ve srovnání s pastí domu bez dveří to byly skoro prázdniny. Netušila, jak dlouho to ještě vydrží, a nemohla o tom s nikým mluvit. Jak by mohla někomu vyprávět o perverzním vlněném plášti, který ji šmíruje, nebo o oranžových závěsech, za nimiž není okno?

„Asi bych měla jít domů na večeři,“ prohodila Helen. Snažila se nemyslet na to, že ji čeká další noc.

„Ale dneska je neděle, to jíš u nás, ne?“

„Ehm, no... myslím, že tvůj táta nechce, abych se tady moc zdržovala.“ *A Lucas to asi nechce taky*, pomyslela si. Neviděla ho od toho dne, kdy je Kastor přistihl v objetí. Helen se na něj několikrát pokusila usmát na školní chodbě, ale vždycky kolem ní prošel, jako by byla vzduch.

„To je nesmysl,“ ozvala se pevně Cassandra. „Patříš do rodiny. Jestli tady nezůstaneš na večeři, máma se urazí.“

Když skončily se studiem, Cassandra ji chytila za ruku a vedla ji za sebou ke stolu. Helen od ní to nezvykle vřelé gesto tak překvapilo, že se mlčky podřídila.

V knihovně se zdržely déle, než chtěly, a ostatní už byli u stolu. Jason, Ariadna, Pallas, Noel, Kastor i Lucas už seděli na svých místech. Cassandra se jako vždycky posadila zprava vedle svého otce a na Helen zbylo poslední volné místo mezi Ariadou a Lucasem.

Když překročila lavici, neúmyslně se otřela o Lucase. Jak si sedala, jejich paže po sobě sklouzly.

Lucas ztuhnul a odsunul se.

„Promiň,“ vyhrkla zajíkávě Helen a pokusila se odtáhnout, ale na lavici nebylo dost místa. Ucítla, jak se Lucas napjal. Zasažtrala pod stolem a chytila ho za ruku, jako by se chtěla zeptat: „Co se děje?“

Vytrhnul se jí a zadíval se na ni s takovou nenávistí, až jí z toho zmrzla krev v žilách. V kuchyni zavládlo ticho, hovor kolem stolu odumřel. Všechny oči se obrátily k nim.

Lucas náhle bez varování převrátil lavici a shodil Helen, Ariadnu a Jasona na podlahu. Vztyčil se nad Helen a mračil se na ni, tvář staženou zuřivostí.

Nikdy z něj neměla strach, ani tehdy, když byli posedlí Furie-mi a museli bojovat se svou vzájemnou nenávistí. Ale teď jeho oči vypadaly prázdné a cizí – jako by tam uvnitř už ani nebyl on. Helen věděla, že to není jen světelný trik. V Lucasovi se usídlil stín, který mu sebral všechno světlo z jeho jasných modrých očí.

„Nemůžeme se držet za ruce. Nemůžeš na mě mluvit. Ani se na mě NEDÍVEJ, rozumíš?“ obořil se na ni nelítostně. Jeho hlas stoupal od ochraptělého šepotu k drsnému křiku, když se od něj Helen v šoku sunula dál.

„Lucasi, dost!“ vybuchla Noel napjatým hlasem s nádechem zklamání. Jako by nepoznávala vlastního syna, podobně jako Helen.

„Nejsme přátelé,“ zavrčel Lucas k Helen a ignoroval svoji matku. Dívka se odrážela patami, aby se od něj dostala dál. Podrážky tenisek žalostně vrzaly na dlaždicích, jak se sunula od stolu a hledala kabelku.

„Lucasi, co s tebou sakra je?!“ zařval Jason, ale bratranec si ho nevsímal.

„Nechodíme spolu, nežertujeme spolu, nesvěřujeme se. A jestli tě ještě NĚKDY napadne, že máš PRÁVO sedět vedle mě...“

Lucas se hrozivě sklonil k Helen, ale to už ho zezadu popadl otec a přišpendlil mu paže k tělu, aby mu zabránil dívce ublížit. A pak se stalo něco, co by si Helen nedovedla představit ani v těch nejdivočejších snech.

Lucas se prudce otočil a udeřil Kastora. Byla to tak prudká rána, že jeho otec přeletěl přes půl kuchyně a narazil do skříňky nad dřezem, ve které byly narovnané skleničky a hrnečky.

Noel zavřískla a zakryla si rukama obličej, když začaly po kuchyni poletovat ostré střepy. Byla teď jediná smrtelnice v místnosti s bojujícími Následníky, takže jí hrozilo vážné nebezpečí.

Ariadna se vrhla k Noel a zakryla ji vlastním tělem. Jason a Pallas skočili po Lucasovi a pokusili se ho strhnout na zem.

Helen chápala, že její přítomnost jen přiživuje Lucasovu zuřivost. Opřela se o kolena, postavila se na nohy, uklouzla po rozbitém hrnečku, ale doklopýtala ke dveřím – a vyskočila k obloze.

Když letěla domů, snažila se naslouchat zvuku vlastního těla vysoko v řídkém povětří. Těla jsou tak hlučná. Když je člověk vezme do nějakého absolutně tichého prostředí, jako je třeba podsvětí nebo vzduch, hned je slyšet šoupání, vrzání, bublání... Ale její tělo bylo tiché jako hrob. Ani neslyšela bít své srdce. Po tom, co právě zažila, by jí mělo neovladatelně bušit. Ale cítila jen nesnesitelný tlak, jako by jí na hrudníku spočívalo koleno obra.

Třeba jí nebuší, protože je tak zlomené, že se prostě zastavilo.

* * *

„Tohle jsi chtěl?“ zaburácel Lucas na otce, zatímco se snažil vysvobodit ze sevření strýce a bratrance. „Co myslíš, už mě teď nenávidíš?!“

„Pusťte ho!“ křikl Kastor na Pallase a Jasona.

Oba znehybněli, ale hned neposlechli – podívali se na něj, jestli to myslí vážně. Ten s vážnou tváří přikývl, než vyslovil verdikt.

„Odejdi, Lucasi. Odejdi z tohoto domu a nevracej se, dokud se nenaučíš, že se máš v přítomnosti své matky ovládat.“

Lucas se zarazil. Otočil se k Noel a viděl, jak jí Ariadna stírá z obličeje kapku krve a svými léčitelskými doteky jí okamžitě hojí ranky.

Lucasovi se mihla hlavou stará vzpomínka z doby, kdy pro něco takového ještě neměl slova. Už jako batole byl silnější než matka, a když měl jednou záchvat vzteku a ona se ho pokusila uklidnit polibkem na čelo, udeřil ji do obličeje. Noel tehdy začal krváčet ret.

Vybavil si, jak vykřikla bolestí. Dodnes ho ten zvuk naplňoval hanbou. Vždycky litoval toho, co jí tenkrát udělal, a od té doby se jí dotýkal s opatrností, jako by byla křehké růžové poupě. A teď matka zase krvácí. A zase kvůli němu.

Lucas od sebe odstrčil strýce a bratrance, rozběhl se k zadním dveřím a vzlétl k temné obloze. Bylo mu jedno, kam ho vítr zanese.

KAPITOLA 2

Helen se krátce, přerývaně nadechovala. Tohle byla už pátá noc v řadě za sebou, kdy v podsvětí sestupovala na stejné místo. Věděla, že čím míň se bude pohybovat, tím pomaleji se propadne do pohyblivých písků.

Prodlužovala svou agonii, ale nemohla se smířit s tím, že se zase ponoří do té odpornosti. Nebyl to jen písek, byla to hmota plná mrtvých a rozkládajících se těl všech minulých obětí. Když se Helen nořila dolů, cítila, jak se o ni otírají nejrůznější zetlelé kusy všech tvorů, kteří tam zahynuli. Minulou noc se její ruka pod hladinou písku dotkla tváře – lidské tváře.

Na povrch vybublal plyn a vmetl jí do tváře odporný zápach. Helen se už neovládla a začala zvracet. Až ji písek konečně pohltil, ta hnusná hmota jí naplní nos, oči, ústa... Zatím v ní vězela jen po pás, ale věděla, že to přijde. Rozbrečela se. Už to nesnese.

„Co mám dělat?!“ vykřikla a ponořila se hlouběji.

Věděla, že když sebou bude škubat, nijak si nepomůže. Ale třeba se jí tentokrát podaří dosáhnout na suché rákosí na okraji hlubiny dřív, než se zase propadne. Pokusila se udělat pár kroků, ale na každý z nich doplatila ještě hlubším ponorem. Když vězela v písku až po hrudník, už se nemohla hýbat. Jeho váha jí vymáčkávala vzduch z plic, jako by na ni někdo postavil závaží. Jako by na ní spočívalo koleno obra.

„Já to chápu, jasný?“ zakřičela vzhůru. „Jsem tady, protože jsem usínala rozčilená! Ale jak mám ovlivnit, jak se cítím?“

Písek už jí sahal ke krku. Helen zaklonila hlavu, aby z něj vyprostila bradu. Snažila se silou vůle povytáhnout.

„Já už to sama nezvládnu,“ zaúpěla k nemilosrdně pusté obloze. „Potřebuju, aby mi s tím někdo pomohl.“

„Helen!“ uslyšela cizí hluboký hlas.

Bylo to poprvé, kdy na ni v podsvětí někdo promluvil, a v první chvíli měla strach, že má halucinace. Tvář měla pořád obrácenou vzhůru a nemohla se pohnout, aby se ohlédla – to by jí hlubina pohltila.

„Natáhni se ke mně, jestli můžeš,“ vyzval ji cizí mladík, který se od okraje písčiny nakláněl k ní a snažil se na ni dosáhnout. „No tak, zkus to, zatraceně! Podej mi ruku!“

V tu chvíli jí písek naplnil uši a ona už neslyšela, co na ni volá. Zahlédla jen jakýsi zlatý záblesk – jasnou záři, která prořala tlumené šero podsvětí jako kužel světla z majáku. Než se jí oči zaplnily pískem, zahlédla ještě ostře řezanou bradu a plné vykrojené rty. A pak, už pod hladinou písku, ucítila horkou silnou ruku, jak ji táhne vzhůru.

Helen se probudila ve své posteli a zuřivě se snažila vytřít si z uší špínu. Tělem jí ještě zachvívaly vlny adrenalinu, ale přiměla se znehybnět a zaposlouchat se.

Slyšela, jak se Jerry pohybuje po přízemí a vydává jakési krákoravé zvuky. Něco jako vysoké houkání sirény proložené slovy. Rozhodně by se to líp hodilo na taneční parket než do jejich útulného domu v Nantucketu... ale Helen pochopila, že si Jerry zpívá. No, aspoň něco na ten způsob.

Tělem jí projela vlna úlevy, takže se s ulehčením rozesmála. Je doma, v bezpečí a tentokrát nemá nic zlomeného, není pobodaná ani utopená v odporném močálu. Někdo ji zachránil.

Nebo se to všechno odehrálo jen v její hlavě?

Vzpomněla si na hluboký hlas a horkou ruku, která jí pomohla z jámy. Duše léčitelů, třeba Ariadnina nebo Jasonova, můžou chodit na okraj podsvětí, ale tam dolů se fyzicky nemůže dostat nikdo jiný než ona – tak, aby tělo a duše zůstaly pohromadě. To se pokládalo za nemožné, ale Helen se do Tartaru, toho nejhlubšího podsvětí, dostala. Ještě níž než sám Hádes. Tam nemohli ani ti nejmocnější léčitelé. Copak tak zoufale toužila po něčí pomoci, až z toho měla halucinace?

Helen byla zmatená z toho, jestli si to celé jen představovala, nebo ne. Posadila se na ušpiněné posteli a chvíli poslouchala, jak se otec dole při přípravě snídaně snaží napodobit „Polibek“ od Prince.

Polovinu veršů popletl – což znamenalo, že je ve skvělé náladě. Mezi ním a Kate se to vyvíjelo dobře, dokonce tak dobře, že Helen svého otce v uplynulých třech týdnech skoro neviděla. Rozhodil se tím jejich časový rozvrh, kdy se po týdnech střídali ve vaření, ale to jí vůbec nevadilo. Chtěla, aby byl otec šťastný.

Jerry teď už po čtvrté opakoval slova „ani krásná být nemusíš“, asi protože si nemohl vzpomenout, jak je to dál. Helen se usmála a zavrtěla hlavou. Děkovala své šťastné hvězdě, že se může probudit doma, kde pro ni chystá snídani tak báječný táta, i když vůbec neumí zpívat. Nechápala, proč se Jerry nikdy nedokáže naučit pořádně slova ani jediné písničky, ale asi to mělo něco společného s rodičovstvím. Nikdo, kdo už má velké děti, nemůže zpívat pořádně Princeovy písničky. To by bylo trapné.

Helen odhodila pokrývku a dala se do uklízení. Před dvěma týdny ji Claire vzala do obchodu na pevnině, kde prodávali igelitová prostěradla do postele, jaká se používají pro malé děti, když se ještě v noci počurávají. Nemilosrdně si z ní přitom utahovala, ale Helen to nevadilo. Kupovat tuhle pomůcku do postele bylo nesmírně trapné a nespalo se na ní moc dobře. Jen-

že vzhledem k tomu, že se každou noc vracela z podsvětí buď zakrvácená, nebo pokrytá nějakým mazlavým sajrajtem, bylo pro ni omyvatelné prostěradlo nezbytností.

Vyskočila z postele a začala rychle stahovat povlečení. V prádelně ze sebe stáhla i ušpiněné šortky a potrhané tričko a všechno, co se ještě dalo zachránit, nacpala do pračky. Rychle se osprchovala a pak se s mokrým hadrem vydala nazpět po svých blátivých stopách, aby je utřela z podlahy.

Před pár dny ji napadlo, že by mohla nějak zapojit své supermanské vlastnosti Následnice, aby si s ranním úklidem poradila rychleji. Jenže kdyby ji při tom zahlédl táta, asi by ho ranila mrtvice. Helen tak měla na vybranou – buď vstávat už před úsvitem, nebo si s nepořádkem poradit horečnatou, ale pořád lidskou rychlostí, tak jako teď. Viděla, že čas letí, a nasoukala se ještě s vlhkým tělem do džínů. Pak si začala přes mokré vlasy přetahovat svetr. V jejím pokoji byla taková zima, že jí znečitlivěly špičky uší.

„Lennie! Vystydne ti snídaně!“ volal táta zdola.

„Do pytle... krám jeden!“ zanáčala Helen, když zakopla o svou školní kabelu. Svetr ještě neměla oblečený, zakrýval jí obličej a věznil zvednuté ruce.

Když chvíli poskakovala jako maňásek, podařilo se jí konečně získat rovnováhu a začala se smát sama sobě. Jak může být polobohyně tak strašně nemotorná? Nejspíš to nějak souviselo s tím, že je tak moc unavená. Upravila si oblečení, posbírala školní věci a rozběhla se dolů dřív, než otec mohl spustit další verzi „Polibku“.

Jerry si dal na teplé snídani opravdu záležet. Připravil vejce, slaninu, párky, ovesnou kaši s oříšky a sušenými třešněmi a samozřejmě dýňové lívanečky. Ty Jerry i Helen milovali vřdycky, ale teď před Halloweenem (který měl vypuknout za týden) bylo cokoli z dýní na jídelníčku skoro povinné. Šlo o nevyhlášenou soutěž. Pražená dýňová semínka, dýňová polévka, dýňové gno-

chi. A komu se podařilo propašovat dýni do pokrmu, v němž nebyla odhalena, se stal vítězem.

Tohle dýňové soupeření začalo, když byla Helen ještě malá. Jednou v říjnu si tátovi stěžovala, že se dýně používají jen jako dekorace – lucerny z vydlabaných tykví sice milovala, ale připadalo jí to jako zbytečné plýtvání jídlem. A tak se s Jerryem rozhodli vnitřky dýní jíst, místo aby je jen vydlabali a vyhodili.

Samozřejmě brzy zjistili, že samotná dýně má tak mdlou chuť, že je skoro nepoživatelná. Kdyby nebyli tak nápadití kuchaři, jejich křížová výprava za záchranu dýní by po prvním roce skončila neslavně.

Začala éra odpudivých kuchyňských výtvorů, z nichž nejhorší byl asi nanuk z rozmixované dužiny. Ale lívance se prosadily a nakonec se staly velkým úspěchem. Teď už patřily k podzimním tradicím Hamiltonovy rodiny podobně jako pečený krocan na Díkůvzdání. Helen si všimla, že dneska na ně Jerry dokonce ušlehal čerstvou smetanu. Najednou se cítila tak provinile, že se na něj skoro nedokázala podívat. Táta o ni má starost.

„No konečně! Co jsi tam nahoře tak dlouho dělala, vyšívala?“ zažertoval Jerry. Snažil se svoje obavy zlehčit, ale přejel ji pátravým pohledem od hlavy k patě.

Oči se mu na chvíli rozšířily strachem a stiskl rty do úzké linky. Pak se otočil ke sporáku a začal servírovat. Nechtěl na dceru dotírat, ale nemohlo mu ujít, že je v posledních třech týdnech kost a kůže. Děsivě průsvitná kůže. A uvařit tuhle lukulskou snídani pro něj byl způsob, jak se to pokusit napravit bez nudných přednášek a ponižujících výsledků. Helen milovala, jak Jerry tyhle problémy řeší. Nepeskoval ji, jako by to udělali jiní rodiče, kdyby se jim dcera ztrácela před očima. Ale záleželo mu na ní a snažil se to nějak spravit.

Helen se statečně snažila usmívat a naložila si na talíř, co se dalo. Všechno sice chutnalo jako písek, ale aspoň do sebe dostala nějaké kalorie. Aby si táta dělal starosti s jejím zdravím, to

bylo poslední, oč stála. I když, upřímně... už si s tím trochu začala dělat starosti sama.

Z každého zranění, které utrpěla v podsvětí, se sama rychle vyléčila, ale den za dnem se cítila slabší. Ale stejně neměla na vybranou. Musí sestupovat do podsvětí, dokud nenajde Furie, bez ohledu na to, jak ji to vyčerpává. Slíbila to. I když ji teď Lucas nenávidí, ona svůj slib vyplní.

„Tu slaninu musíš rozkousat, Lennie,“ ozval se sarkasticky otec. „Sama se ti v puse nerozpustí.“

„Tak takhle se to dělá?“ Helen došlo, že sedí u stolu jako zarezaná, a pokusila se to obrátit v žert. „No to mi říkáš brzo.“

Otec se zachechtal a Helen přestala myslet na Lucase. Uvědomila si, že vůbec nemá hotové úkoly. Dokonce ještě ani nedočetla *Odyseu*, ne že by nechtěla, ale prostě na ni neměla čas.

Připadalo jí, že všechno na jejím seznamu povinností už mělo být hotové včera. Navíc na ni její oblíbený učitel Hergie začal znova tlačit, aby se zapsala na výběrové hodiny kvůli svému příštímu studiu. Jako by ještě měla čas svůj seznam čtby rozšířit.

Claire zabočila na jejich příjezdovou cestu v novém hybridním autě, které dostala od rodičů. Vyklonila se z okýnka a zahulákala: „Tút-tút!“ místo aby doopravdy zahoukala na klakson. Jerry se snažil tvářit, jako by mu bylo jedno, jestli Helen dojí snídani, ale moc se mu to nedařilo. Takže si kvůli němu nacpala zbylé lívanečky přímo do krku, skoro se udusila a vyběhla ze dveří s rozvázanými tkaničkami.

Když se řítila ze schodů, ohlédla se ještě na ohrazenou plošinu na střeše domu, i když věděla, že bude prázdná.

Lucas jí dal naprosto jasně najevo, že už ji odtamtud nikdy nebude hlídat. Takže ani netušila, proč se tam koukala. Snad proto, že to nedokázala ovládnout.

„Zapni si kabát, je zima,“ napomenula ji Claire, sotva k ní Helen nastoupila. „Lennie? Vypadáš děsně.“

„Eh? Co takhle... dobrý ráno?“ zeptala se Helen zmateně.

Claire byla její nejlepší kamarádka a může do ní rýpat, jak se jí zachce. Ale musí s tím začínat tak brzo? Otevřela pusou, aby to vysvětlila, ale Claire se nenechala přerušit.

„Šaty na tobě visí, nehty máš ulámaný, rty popraskaný,“ vyjmenovávala a mávla rukou nad Heleninými chabými protesty, když vyjela z příjezdové cesty na silnici. „A ty strašný pytle pod očima! Vypadáš, jako bys tam dostala pěstí. Copak se o sebe ani trochu nestaráš?“

„Já se snažím,“ odsekla Helen. Pokoušela se zapnout si knoflíky kabátu, ale najednou to bylo těžší, než se učit čínsky matematiku. Vzdala to, otočila se na Claire a vztekle rozhodila rukama. „Tady *nahoře* jím, ale v podsvětí žádný jídlo není, a nejspíš se v reálném světě nemůžu nacpat natolik, aby se to vykompenzovalo. Věř mi, že se snažím. Táta mě krmí jako zápasníka sumo.“

„Tak proč si aspoň nenatřeš zdravíčko nebo tak něco? Jsi bílá jako papír!“

„Já vím, že vypadám příšerně. Jenže musím myslet na jiný věci. Chodit tam dolů není zrovna snadný.“

„Tak to nedělej každou noc!“ namítla Claire, jako by to snad bylo naprosto jasné. „Dej si přestávku, když ji očividně potřebuješ. Stejně to vypadá, že něco takového za pár týdnů nevyřešíš!“

„Myslíš, že mám hledat Furie jen na půl úvazku?!“ vybuchla Helen, která konečně našla svůj hlas.

„Jo!“ zaječela na ni na oplátku Claire, a protože v tom předčila skoro všechny, Helen se na sousedním sedadle přikrčila. „Tři neděle už tě takhle pozoruju a mám toho dost! Je jasný, že Furie nikdy nenajdeš, když budeš pořád tak unavená, že se ani neudržíš na těch svých pitomých velkých nohou!“

Nastala chvíle mlčení a pak Helen vybuchla smíchy. Claire se snažila udržet vážnou tvář, ale nakonec to vzdala. Chechtala se svým pověstným rolničkovým smíchem, ještě když vjížděly na parkoviště u školy.

„Nikdo tě nebude odsuzovat, když ty svoje výlety omezíš na jednou nebo dvakrát za týden, víš?“ ozvala se Claire mírně, když vystoupily z auta a zamířily ke dveřím školy. „Nechápu, jak se tam vůbec donutíš chodit. Já bych to asi nedokázala.“ Claire se zachvěla při vzpomínce na své nedávné krátké setkání se smrtí, když Matt srazil svým autem Lucase. Claire při té nehodě málem umřela a její duše už putovala pustinou na okraji podsvětí. Vzpomínky na tu krajinu ji pronásledovaly ještě týdny poté.

„Udělal bys to, kdybys musela, Claire. Jenže takhle to nefunguje. Není to něco, k čemu bych se rozhodla.“ Helen objala Claire kolem ramen, aby ji přiměla zapomenout na to, jak děsivou měla tam dole řízeň a jak se cítila osamělá. „U mě stačí usnout a jsem tam. Zatím to ještě neumím ovládat.“

„Jak to, že to neví Cassandra? Je tak chytrá a tak dlouho už to studuje,“ pronesla povýšeně Claire. Helen jen zavrtěla hlavou. Nechtěla se nechat zatáhnout do nepřátelství těch dvou.

„Kassandře to nemůžeš vyčítat,“ pronesla opatrně. „Pro sestupy do podsvětí neexistují žádné návody. Nebo jsme je s Kass v těch hromadách starých řeckých a latinských rukopisů, co mají Délosovi v knihovně, ještě neobjevily. Cassandra dělá, co může.“

„Takže je to jasný.“ Claire zkřížila paže na prsou a přesvědčeně přimhouřila oči.

„Co je jasný?“ zeptala se ustaraně Helen, když začala otáčet zámkem na skříňce.

„S Kassandrou to samy nezvládnete. Potřebujete pomoc. A já vám pomůžu, ať to ta holka chce, nebo ne.“ Claire pokrčila rameny, jako by za tím dělala definitivní tečku. Což byl nesmysl.

Kassandra trvala na tom, že jejich rodinný archiv je určený jen pro orákulum a kněžky a kněze Apollona – navzdory tomu, že už tři a půl tisíce let žádní kněží boha Apollona nebyli. Matt, Claire, Jason a Ariadna jí mnohokrát nabízelí svou pomoc, ale ona ji nepřijala, protože by se to protivilo tradici. A pro Následníky nebylo na světě nic horšího.

Osud měl na Následníky spadeno obecně, ale ti, kteří porušili tradici, se ocitli na seznamu těch, kterým věnoval obzvláštní pozornost. Cassandra pustila Helen do knihovny jen proto, že nikoho nenapadlo, jaké kouzlo by jí mohlo ublížit. Chránil ji keštos. V běžném světě byla prakticky nezranitelná. Což pro Claire neplatilo.

Helen se vydala za svou tvrdohlavou kamarádkou školní chodbou. Cítila, jak jí ramena při každém kroku klesají. Nenáviděla pomýšlení, že by se měla vzepřít Kassandre, jenže když si Claire vzala něco do hlavy, nikdo s ní nehnul. Helen jen doufala, že se osud na Claire nevyřádí příšerným akné, nedostane vši nebo blechy, nebo něco ještě horšího. Mohla taky skončit opravdu vážně poraněná.

Právě když se protáhly na třídnickou hodinu, zazvonilo. Pan Hergesheimer neboli Hergie, jak mu za jeho zády říkali, jim věnoval obzvlášť nesouhlasný pohled. Jako by dokázal vycítit, jaká neplecha se právě rodí v Clairině hlavě. Preventivně jim uložil oběma na zítřek vysvětlení nějakých dvou neobvyklých slov – jako trest za něco, co se teprve chystají provést. Od té chvíle to šlo s Heleniným školním dnem z kopce.

Nikdy nebyla zvlášť pozorná studentka, a když teď trávila noci tím, že se trmácela podsvětím, měla o školu ještě menší zájem než jindy. Schytávala výtky učitelů na všech hodinách, ale aspoň jeden z jejích spolužáků si vedl ještě hůř než ona.

Když fyzikář dělal Zachovi přednášku za to, že nevypracoval laboratorní cvičení, Helen si říkala, co to má znamenat. Zach patřil k lidem, kteří vypadali vždycky čile bez ohledu na denní nebo noční dobu. Vlastně byl v poslední době čilý až moc, strkal nos tam, kam neměl. Ale Helen ho nikdy neviděla tak nesoustředěného a odtažitého. Pokusila se zachytit jeho pohled a solidárně se na něj usmát, ale odvrátil se od ní.

Dívala se do jeho prázdné tváře a její nevyspalý mozek konečně vypilivl informaci, která se v něm někde převalovala.

Helen si vzpomněla, jak asi před týdnem zaslechla, že Zach odešel z fotbalového družstva. Fotbalisty trénoval jeho táta pan Brant a Helen věděla, jak nutí syna, aby byl ve všem dokonalý. Určitě mu nedovolil nechat fotbalu jen tak. Helen by zajímalo, co se mezi nimi stalo, ale ať už šlo o cokoli, nebylo to dobré. Zach vypadal hrozně.

Když zazvonilo na konec fyziky, Helen se dotkla jeho ruky a zeptala se ho, jestli je v pořádku, ale Zach se choval, jako by tam nebyla, a vyšel z místnosti. Kdysi bývali kamarádi, Helen si pamatovala, jak se s ní Zach na hřišti dělil o svoje sušenky ve tvaru zvířátek. A teď mu nestála ani za pohled...

Helen se chtěla na Zacha a jeho záhadné chování vyptat při běžeckém tréninku Claire, když z dálky zahlédla Lucase. V tu chvíli se jí všechno vypařilo z hlavy, jako když déšť spláchně kresbu křídou.

Lucas držel někomu otevřené dveře a jeho ohnutá paže vytvořila bránu pro tu osobu, kterou tak zdvořile pouštěl před sebou. Rozhlédl se jen tak chodbou a uviděl ji. V tu chvíli se mu oči přimhouřily hněvem.

Helen strnula. Už zase měla pocit, jako by jí někdo kolenem vyrazil dech z plic. *Tohle není Lucas*, pomyslela si. Nemohla se nadechnout ani pohnout.

Když zmizel v chumlu dalších studentů, vydala se ke své skříňce, aby se převlékla na běhání. Mysl měla prázdnou jako nebe před bouří.

Když se objevila Claire, Helen na ni hned začala chrlit otázky. Tenhle trik se naučila před pár týdny – zjistila, že když se své nejlepší kamarádky bude pořád na něco ptát, Claire se nestačí zeptat, jak je jí. A tentokrát se vážně potřebovala vymluvit. Jason měl špatný den a Claire si o něj dělala starosti.

Ti dva spolu sice oficiálně nechodili, ale od té doby, co ji Jason vyléčil, byli rozhodně víc než přátelé. Rychle se sblížili a Jason se teď Claire nejvíc svěřoval.

„Půjdeš po tréninku k nim?“ zeptala se Helen tiše, když vedle sebe běžely na dráze.

„Jo, nechci ho nechávat samotnýho. Zvlášť když je Lucas pořád pryč.“

„Jak pryč?“ zeptala se polekaně Helen. „Copak nebyl doma celou dobu od –“ *Od toho dne, kdy na mě hulákal, ohrozil svou matku a otec ho vyhodil?* dokončila to v duchu.

Claire zřejmě věděla přesně, nač Helen myslí, a chláholivě jí stiskla ruku, než začala vysvětlovat.

„To ne, od té doby párkrát doma byl. Omluvil se rodičům a oni mu to samozřejmě odpustili. Jenže už se tam skoro nikdy nezdržuje a nikdo neví, kam chodí nebo co dělá. A chceš něco vědět? Všichni se ho bojí zeptat. Změnil se, Lennie. S nikým se nebaví, leda snad s Kassandrou. Po škole někam mizí a někdy přijde domů až ve dvě ráno. Nebo vůbec ne. Rodiče ho nechávají na pokoji, protože když už není doma Hektor, nikdo ho vlastně nedokáže zastavit. Jasonovi to dělá starosti,“ uzavřela Claire a po straně se na Helen podívala. „Ty ses s ním asi v poslední době neviděla, že ne?“

„Zahlídla jsem ho jenom dneska, na chvíličku tady v hale,“ odpověděla Helen a rychle navázala, aby se jí Claire nestačila zeptat, jak jí přitom bylo: „Chci zrychlit, nevdá? Nebo sis chtěla ještě promluvit?“

„Ne, jen běž,“ vyzvala ji Claire se zamračeným výrazem.

Helen se na ni slabě usmála, aby jí dala najevo, že ona je v pořádku – což samozřejmě nebyla pravda – a přidala, takže dokončila kolečko v čase, který mohla trenérka Tarová označit za slibný.

Lucas viděl Helen na konci chodby a přinutil se zatvářít se zlostně. Přál si, aby ho nenáviděla nebo se ho bála – cokoli, co jí od něj udrží dál. Pro její vlastní dobro.

Ale Lucas v jejích očích neviděl nenávist ani strach. Neodvrátila se od něj, jak čekal. Jen vypadala ztraceně.

Bylo to jako přežvykovat sklo, ale nějak se donutil otočit se k ní zády a pokračoval chodbou.

Měl v úmyslu zapudit ji od sebe co nejdál.

Ale věci se mu vymkly z rukou. Udeřil otce, poranil matku, nezvládal tu oslepující zuřivost, která ho posedla. Lucas věděl, co je to vztek. S Hektorem spolu nelítostně bojovali už od chvíle, kdy se dokázali udržet na nohou. Ale tohle se nepodobalo ničemu, co znal a zažil. Jako by v sobě probudil něco, o čem neměl předtím ani ponětí, že tam je.

Vypustil džina z láhve a teď ho nemohl nacpat zpátky.

Helen skončila svoje kolečka dávno před Claire a usoudila, že se potřebuje projít, aby si srovnala myšlenky. Poslala Claire esemesku, že dneska odpoledne nepotřebuje odvézt do News Store, a potlačila podezření, že se její kamarádce jenom uleví.

Předtím se sobě navzájem nikdy nevyhýbaly, ale věci se teď změnily. Jako by je jejich životy táhly různým směrem a Helen si začala říkat, jestli jejich přátelství bude ještě někdy jako dřív. Při tom pomyšlení se jí chtělo brečet.

Když se Helen vydala po Surfside Road k centru města, teplota už klesala. Helen měla rozepnutý kabát. Přes jedno rameno jí visela školní kabelka, přes druhé taška s cvičebním úborem a obě jí rozevíraly klopky pláště tak, že ho nedokázala zapnout. Helen nespokojeně mlaskla, sundala tašky z ramen a chtěla je položit na zem. Když se s nimi sehnula, ucítila podivnou závrť. Na chvíli se jí zdálo, jako by chodník nebyl ve stejné rovině se silnicí. Jako by se jí nějak silně zhoršilo vnímání hloubky.

Se zalapáním po dechu se narovнала, předpažila jednu ruku pro případ, že by začala padat, a čekala, až jí v hlavě přestane hučet krev. Závrť hned ustala, ale nahradil ji ještě podivnější pocit. Připadalo jí, že ji někdo pozoruje. Jako by někdo stál přímo před ní a zíral jí do očí.

Ucouvla a zašátrala před sebou, ale nenahmátla nic než vzduch. Nervózně se rozhlédla kolem sebe, přehodila si tašky přes ramena a rozběhla se do středu města. Cassandra předvídala, že Helen je aspoň pro pár příštích dní v bezpečí před útokem, ale neslibovala jí, že ji nepřátelé nechají na pokoji trvale. Helen věděla, že ji nejspíš pozoruje někdo ze Stovky, jen netušila, že to v ní probudí takový pocit paranoie. Najednou se jí zdálo, že jí někdo dýchá na krk, a to ji přimělo vřítit se do News Store, jako by jí za patami hořelo.

„Co se děje?“ zeptala se jí Kate a nejdřív se podívala za Helenina záda. „Někdo tě honí?“

„Ne, nic,“ odpověděla s předstíraným úsměvem Helen. „Jen je tam hrozná zima.“

Kate se na ni nedůvěřivě zadívala, ale to už se Helen prosmýkla kolem ní a naskládala si svoje věci za pokladnu, než se jí tátova přítelkyně začne vyptávat víc.

„Jedla jsi po tréninku něco?“ ozvala se Kate, a když Helen hned neodpověděla, zavelela: „Běž si dozadu udělat sendvič.“

„Já vlastně ani nemám hlad...“ začala Helen, ale Kate ji rychle umlčela.

„Tohle má být tvoje odpověď? Dobře si to rozmysli,“ varovala ji a založila si zamoučňenou ruku v bok.

Helen zmlkla a odešla dozadu. Měla pocit, že jí Jerry i Kate mlčky vyčítají, že je tak hubená. A ona jim nemohla nijak vysvětlit, jak je to doopravdy.

Namazala si na krajíc chleba arašídové máslo a pokapala ho medem, než se do něj poprvé zlostně zakousla. Mechanicky přežvykovala a skoro nevnímala, jak se jí koule z chleba a mazlavé sladké hmoty lepí k ústům. Měla pocit, že se v poslední době stejně pořád jen něčím dusí. Jako by vzadu na jazyku měla neustále chomáč slov, která nemohou ven. Co je proti tomu jeden lepkavý chleba s arašídovým máslem?

Spláchla ho sklenicí mléka a vydala se do přední části obcho-

du. Měla pocit, že byla obviněná za něco, za co vůbec nemůže. Aby Kate potrestala, zbytek večera se jí vyhýbala.

Po několika hodinách rozpačitého kličkování Helen zalhala, že ji má vyzvednout Claire. Když si byla venku jistá, že ji nikdo nevidí, vyskočila k noční obloze a rozlétna se domů. Vznášela se vysoko, přiměla se vylétnout až tam, kde ji řídký vzduch bodal do ušních bubínků a páčil v plicích.

Jednou Lucasovi slíbila, že dokud s ní nenatrénuje transoceánské lety, nebude opouštět ostrov, a tenhle slib technicky vzato dodržela. Byla pořád nad Nantucketem, jen pořádně vysoko. Stoupala výš a výš, dokud neviděla v hlubinách pod sebou jasnou síť nočních světél, která protkávala celý světadíl. Letěla, až ji pálilo v očích a slzy jí na tvářích mrzly.

Roztáhla paže a nechala tělo vznášet se tak dlouho, až se jí hlava úplně vyprázdnila. Podobné muselo být plavat beze strachu v moři, ale Helen radši plavala v moři hvězd. Plula tak dlouho, až se už chlad a osamělost nedaly dál vydržet. Teprve pak slétla zpátky k zemi.

Přistála na jejich dvorku a rozběhla se k předním dveřím. Doufala, že táta přehlédne chybějící auto na příjezdové cestě, jenže Jerry v kuchyni nebyl. Strčila hlavu do jeho pokoje, aby se ujistila, že není ani tam. Pak si uvědomila, že je pátek večer. Táta a Kate mají asi svoje plány. Protože s Kate v obchodě skoro nepromluvila, nenapadlo ji zeptat se, jestli Jerry náhodou nebude spát u ní. Teď litovala, že byla tak nabručená. Dům jí připadal tak prázdný, že se jí ticho bolestivě zarývalo do uší.

Helen si umyla obličej, vyčistila zuby a šla do postele. Oči nechala otevřené, jak dlouho to jen šlo, i když byla tak unavená, až se z toho málem rozbřečela.

Věděla, že pokud usne, sestoupí do podsvětí a ponoří se do osamělosti, která byla mnohem horší než ta v reálném světě. Ale čím déle ležela v posteli bez spánku, tím víc její myšlenky zalézaly k Lucasovi. Helen si zamnula dlaněmi tváře a pokusila se

zatlačit pálicí slzy zpátky. Na hrudi se jí zase usadilo to nesnesitelné závaží.

Nemohla si dovolit trápení, jinak se za chvíli zase protrápí do té hnusné díry s pohyblivým pískem. Ale vtom ji něco napadlo.

Třeba tentokrát nebude v podsvětí sama.

Věděla, že její zachránce byl nejspíš přelud, ale ona už byla zoufalá. I společnost přeludu byla lepší než věčná samota.

Snažila se vybavit si ten hluboký hlas, který slyšela, a dovolila si ponořit se do spánku. Představila si ten zlatý záblesk, jeho půvabná ústa, to, jak volal její jméno. Jak k ní natáhl ruku...

Helen byla na prérii se spoustou suché trávy a mírných kopečků. V téhle části podsvětí se už ocitla dřív, ale teď se něco změnilo. Neuměla by přesně pojmenovat co, ale připadalo jí to trochu jiné. Tak zaprvé tady byly zvuky. Nepamatovala si, že by někdy v podsvětí zaslechla jediný zvuk kromě těch, které dělala sama. Ani závan větru, ani zašustění trávy.

Teď jí podsvětí nějak připadalo skutečné, nejen jako součást strašlivé noční můry. Tohle zažila krátce už jednou, když ji předtím táhla silná ruka z pohyblivého písku. Tenhle nový rozměr podsvětí ji dráždil, ale zároveň to byla úleva. Jako by byla krajina najednou méně pekelná. Helen si vzpomněla na tu scénu z *Čaroděje ze země Oz*, kdy Dorotka poprvé uvidí barvy.

Zamžourala do dálky a spatřila tam tančící záblesky zlaté barvy. Doprovázel je křik, chroptění, třeskot. Odehrával se tam nějaký souboj a podle všeho hodně brutální. Aspoň jedním si teď Helen byla jistá: ten mladík s horkou silnou rukou nebyl žádný přelud.

Rozběhla se co nejrychleji za těmi zvuky.

Když zdolala nízký hřeben, spatřila před sebou mohutného chlapíka s přerostlými, vlnitými kaštanovými vlasy, jak dlouhou dýkou odhání nějakého létajícího tvora, něco mezi supem a netopýrem, který mu pleskal křídly kolem hlavy. Harpyje. Když

se Helen dostala blíž, slyšela, jak na něj netvor syčí, kleje a snaží se mu zabodnout pařáty do hlavy. Mladík sice bojoval o holý život, ale Helen si i tak stačila pomyslet, že by potřeboval ostříhat.

Vlasatec na chvíli vyhrával a Helen viděla, jak se mu na tváři rozlévá napůl překvapený, napůl uspokojený úsměv. Pak mu došlo, že je to spíš prohra, a jeho úsměv se změnil na pohrdavý úšklebek. Sice bojoval, ale zřejmě přitom neztrácel ani smysl pro humor.

„Hej!“ zavolala na ně Helen, když se dostala blíž.

Harpyje a vlasatec na okamžik strnuli a přestali bojovat, i když si dál navzájem svírali hrdla. Vlasatcovy rty se napůl zdvihly v překvapeném pousmání.

„Helen,“ podařilo se mu zaskřehotat, jako by byl zvyklý chodit po světě s pařáty harpyje kolem krku. Jeho nenucenost Helen tak zarazila, že se málem rozesmála. A pak se všechno změnilo.

Svět kolem ní zpomalil a zhoustl. Helen věděla, že to znamená, že se její tělo v reálném světě probouzí. Slyšela protivný naříkavý zvuk, který přicházel ze vzdáleného světa, a věděla, že se nikdy nedostane k Vlasatci včas, aby mu pomohla. Horečnatě se rozhlédla kolem sebe, sehnula se pro kámen u svých nohou, narovнала se a mrštila jím po nestvůře...

... a kámen z podsvětí prolétl oknem její ložnice a rozbil ho na stovky střepů.

KAPITOLA 3

Helen seděla na posteli a poslouchala protivné kvílení budíku. Jediná noc, kdy chtěla v podsvětí opravdu zůstat, a zrovna se musí probudit! Byla ještě tma, ale stejně viděla ten nepořádek, který kolem sebe napáchala.

Jerry ji zabije. Tentokrát jí nepomůže Kateino přimlouvání, že Helen má „vzácnou spánkovou poruchu“. Za tohle ji Jerry rozhodně zabije.

Její táta lpěl na zachování tepla v domě, jako by nastavení domácího termostatu přímo ovlivňovalo jeho psychiku. Jenže teď se tou obrovskou dírou po kameni v jejím okně dovnitř protahovaly ledové závany větru. Helen se praštila do čela a svezla se na matraci.

Teď dostane domácí vězení, létající nestvůra nejspíš sežrala Vlasatce a všechno jen proto, že se musela vzbudit tak brzo, aby se dostala včas na běžecké závody na pevnině.

Účast na středoškolských soutěžích je pro lidi z malých ostrůvků tak komplikovaná. Když se chtějí utkat s protivníky z jiných škol, musí nasednout do letadla nebo na loď a pro Helen a další lidi z jejich běžeckého družstva to znamenalo vstávat před úsvitem. Někdy život na Nantucketu vážně nenáviděla.

Potlačila zívání i představy o Vlasatci umírajícím ve spárech harpyje a vyklouzla z postele. Na rozbité okno upevnila lepicí

páskou pokrývku, aby dovnitř tolik netáhlo, seběhla si dolů zalít instantní ovesnou kaši mlékem a pak se vydala na místní letiště. Vydala... ironické bylo, že tam letěla. Jenže celou cestu na pevninu samozřejmě letět nemohla. Kdyby zmeškala letadlo a objevila se najednou na závodech, vyvolalo by to spoustu otázek. Musí se chova zodpovědně.

Přistála v bezpečné vzdálenosti a rozběhla se k letištní ploše, když se obloha teprve začala barvit do bledě růžové. Zahlédla na parkovišti Clairino auto a zamířila k němu, aby do terminálu vešly společně. Nemohla se dočkat, až bude Claire vyprávět o Vlasatcovi, ale než stačila otevřít pusu, kamarádka protočila panenky a chytila ji za ramena.

„Panebože, už zase!“ zamumlala podrážděně, když rozepnula Helen nakřivo zapnuté knoflíky na bundě a začala je zapínat správně. „Vypadáš jako pětiletá dyslektička. To tě teď budu každé ráno muset oblíkat?“

„Hamiltonová!“ ozvala se trenérka Tarová dřív, než se Helen zmohla na odpověď, natož aby stačila Claire povědět, co se jí stalo v noci. „Sednete si vedle mě. Musíme probrat strategii.“

„Musím ti něco říct,“ vyhrkla Helen ke Claire, než se otočila na podpatku a zamířila k trenérce. „Někoho jsem tam viděla – víš, *tam*, dneska v noci.“ Clairiny oči se vykulily úžasem, ale to už trenérka Helen vlekla jinam.

Během letu mluvila paní Tarová vzrušeně jen o tom, jak se má Helen držet v závěsu za jistou běžkyni a pak ji předhonorit – byly to dost zbytečné rady vzhledem k tomu, že kdyby Helen chtěla, mohla uhánět rychlostí větší než světlo. Poslouchala trenérku na půl ucha a snažila se vyhnat si z hlavy vzpomínky na Vlasatce.

Byl mohutný, vysoký a svalnatý a vypadal, že se s tou dlouhou dýkou rozhodně umí ohánět. Helen se stále dokola snažila přesvědčit sama sebe, že to Vlasatec nejspíš zvládnul. Ale jistá si tím nebyla.

Ať už to byl, kdo chtěl, vypadal jako Následník. Ale třeba to byl jen metr devadesát vysoký, svalnatý a neuvěřitelně hezký smrtelník s úchvatným úsměvem. Pokud ano, pak je ten chudák nejspíš po smrti. Nad harpyjí žádný smrtelník vyhrát nemůže.

Helen se celé dopoledne snažila najít příležitost, aby si mohla promluvit s Claire, ale neměla šanci. Zaběhla svůj první závod a snažila se nevyhrát moc okatě, ale byla rozptýlená úvahami, jestli je, nebo není možné nechat se zabít v zemi mrtvých. To narušilo její soustředění a rozběhla se moc rychle. Když jí došlo, že na ni všichni diváci zírají s otevřenou pusou, snažila se aspoň namáhavě oddechovat. Všichni... až na jednoho.

Zach Brant nevypadal ani trochu překvapeně, že kolem Helen proletěla jako ohnivá čára. Vlastně se spíš tvářil znuřeně. Helen neměla ponětí, co tady Zach dělá – nikdy na atletické závody jako divák nechodil. Z toho, jak na ní visel očima, se dalo usoudit jen jedno: že je tady kvůli ní. Jenže neměla ponětí proč. Bývaly doby, kdy se jí zdálo, že je do ní zamilovaný – ale to už bylo dávno pryč. V poslední době se spíš tvářil, jako by s ní nechtěl nic mít.

Helen zvítězila, pak fandila Claire a potom konečně nastala chvilka, kdy se sešly jen spolu u pískového doskočiště na skoky do dálky.

„Co se děje?“ Claire ještě mohutně oddechovala po závodě.

„Viděla jsem...“ Helen se zarazila. „Pojď sem,“ odtáhla Claire k prázdnému trávníku na okraji běžecké dráhy. Předtím kolem nich chodilo moc lidí a taky Zach stál trochu moc blízko.

V tu chvíli už Helen doslova překypovala touhou Claire všechno povědět. Zatímco kráčely podél trati, vyhrkla šeptem: „Viděla jsem tam člověka. *Živýho.*“

„Ale já myslela, že jenom ty můžeš tam dolů i s tělem – nejen jako duch.“

„To jsem si myslela taky! Ale v noci na dnešek tam byl kluk. No, kluk zrovna ne – spíš obr, ale tak v našem věku.“

„A co tam dělal?“ zeptala se Claire, jako by Helen tak úplně nevěřila.

„Nechával si nakopat zadek harpyjí?“ pronesla Helen tázavě. „Ale viděla jsem ho už noc předtím. A to mě vytáhnul z pohyblivýho písku. Jednu ruku má takovou lesklou, jako by byla pokrytá zlatem.“ Claire ji pochybovačně pozorovala a Helen došlo, že mluví jako blázen. „Myslíš, že jsem cvok? Zní to tak, že jo? Něco takovýho by se tam nemělo stát.“

„Pardon?“ Claire se najednou otočila přes rameno. Zach šel přímo za nimi. „Řešíme tady něco soukromýho, jo?“

Zach pokrčil rameny, ale nešel pryč. Claire to pochopila jako projev drzosti a zakřičela na něj svým nejpanovačnejším hlasem, aby táhnul, ale on se ani nepohnul. Nakonec popadla Claire Helen za ruku a vlekla ji k okraji hřiště, za kterým začínal les. Tam za nimi Zach nemohl, pokud nechtěl, aby Claire udělala scénu. Ale zůstal stát na místě a nespouštěl z nich oči, když Claire vtáhla Helen do houští.

„Je to nutný?“ zaprotestovala Helen, když překročila pichlavý keř a zachytila si konec copu o větev břízky porostlou lišejníkem.

„Zach se v poslední době chová fakt divně. Nechci, aby nás slyšel.“ Claire přimhouřila oči.

„Chceš říct, že tě neposlechnul, když jsi na něj ječela, takže jsi mě sem odtáhla, aby neměl pocit, že vyhrál,“ upřesnila se smíchem Helen.

„To taky. A teď už mi vylič, co se tam stalo,“ pobídla ji Claire. Ale než to Helen stačila udělat, vyrušil ji šustot listí, který se šířil z hloubi lesa.

Na mýtinu k nim se prodral vysoký muž. Helen se postavila před Claire a připravila se k boji.

„Copak vy hloupý holky vůbec netušíte, že se v křoví kolem škol vždycky potloukají divní chlápci?“ ozval se blondák škádlivě.

„Hektore!“ vydechla s úlevou Helen a skočila mu do náruče.

„Copak, sestřenko?“ popíchl ji se smíchem a sevřel ji v mohutném objetí. Claire se k nim připojila a taky Hektora prudce objala, než ho praštila pěstičkou do hrudi.

„Co tady děláš?“ obořila se na něj nesouhlasně. „Je to nebezpečný.“

„Klídek, prcku,“ mírnil ji Hektor. Odtrhnul od Helen oči, ale pořád se usmíval. „Mluvil jsem ráno s tetou Noel. Řekla mi, že tady nikdo z rodiny nebude.“

„To není. A my máme radost, že tě zase vidíme,“ vyhrkla rychle Helen a nenápadně Claire štípala, aby se nechovala tak necitlivě.

„No jasně, že tě rádi vidíme!“ potvrdila její kamarádka a nenápadně si mnula postižené místo. „Já to nemyslela špatně, vždyť víš, Hektore. Kde jsi celou dobu byl?“

„Na tom nezáleží,“ zavrtěl hlavou. „Jen chci zjistit, jak se vám daří. A hlavně Lukovi po tom posledním týdnu,“ dodal tiše.

Helen se snažila tvářit neutrálně, ale stejně sebou škubla.

„Je to zlý,“ ozvala se smutně Claire.

„Já vím, teta Noel mi o tom říkala. Stejně nemůžu uvěřit, že Luke udělal něco takového,“ pronesl Hektor tvrdě, ale jeho oči soucitně přejely po Helen.

Helen se snažila myslet spíš na Hektorovo trápení. Ona přišla o Lucase, ale Hektor o celou rodinu. A dělal si o ni takové starosti, že byl ochotný se půl dne krčit ve křoví u hloupých středoškolských závodů, jen aby se mohl sejít s někým, kdo má k jeho rodině relativně blízko.

Hektor teď neměl nikoho kromě Dafne, kterou sotva znal. Helen si užasle uvědomila, že Hektor musí mít ze všech lidí v jejím životě nejlepší představu o tom, co si prožila. To bylo zvláštní pomyšlení, protože ještě nedávno se s Hektorem upřímně nesnášeli.

„Jak se má moje matka?“ vyhrkla Helen, aby přerušila to dlouhé smutné ticho. Hektor se po ní opatrně podíval.

„Má... plno práce,“ řekl jen, než se otočil na Claire a změnil téma.

Hektor normálně říkal lidem, co měl na srdci, ať se jim to líbilo, nebo ne. To, jak uhnul před její otázkou, vzbudilo v Helen podezření, co má teď její tajnůstkářská matka za lubem. Během posledních tří týdnů se s ní snažila nějak spojit, ale nepovedlo se jí to. Že by se jí matka úmyslně vyhýbala? Neměla už čas se nad tím zamýšlet. Hektor popichoval Claire, že mu připadá čím dál menší, a začali do sebe z legrace strkat, když náhle les zahalil zlověstný stín.

Helen se zachvěla a v panice se rozhlédla kolem. Věděla, že Kréon je mrtvý, ale najednou jí připadalo, jako by se po nich natahoval z hrobu a pokoušel se je stáhnout do temnoty.

Hektor si té změny světla všiml stejně rychle jako Helen a ochranně chytil Claire za rameno. Když se podíval do očí Helen, pochopila, že oba myslí na stejně děsivou věc.

„Pán stínu?“ zašeptala Helen. „Já myslela, že Kréon byl jediný!“

„To já taky,“ odpověděl tiše Hektor. Klouzal pohledem kolem, jak hledal svůj cíl. Jenže tma byla jako závěs, který je oddělil od světa. Nedokázali vidět víc než pár kroků před sebe. „Vezmi Claire a utíkejte.“

„Nenechám tě tady –“

„BĚŽTE!“ vykřikl Hektor ve chvíli, kdy tmu prořezal třpytivý meč, který mířil na jeho hlavu.

Hektor odhodil Claire stranou a ohnul se dozadu i do strany jako gymnasta. Bronzové ostří minulo těsně jeho hrudník a zabodlo se do napůl zmrzlé lesní půdy. Hektor zuřivě kopl do stínů, které ho obklopovaly, a poslal útočníka obloukem do vzduchu. Meč zůstal zabodnutý do země.

Hektor se jediným plynulým pohybem narovnal a vyškulil zbraň z lesní půdy. Využil setrvačnosti prudkého pohybu a sekl po hrudi první postavy, která se vynořila z šera. Pohyboval se přitom rychleji než tlukot srdce kolibříka.

Helen ucítila, jak jí do tváře narazil kov, a v přítmí spatřila jasné úlomky špičky oštěpu, které před ní rozkvetly jako pam-peliška. Bezděčně sebou trhla, i když věděla, že jí to nijak neublíží, a couvala, dokud nezakopla o nohy ležící Claire.

Helen zůstala stát na stráži nad svou smrtelnou kamarádkou. Ohromená Claire s vyraženým dechem se nedokázala ani po-stavit, natož utíkat. Helen se rozkročila mezi přítelkyní a útoč-níky a vyvolala v sobě blesk.

Ozvala se rána připomínající prásknutí bičem a vzduch se naplnil zatuchlým pachem ozonu. Z Heleniných rukou vyletěla krajková stěna prskající elektřiny, která ji a Claire chránila. Modrý záblesk roztránil tmu přivolanou Pánem stínu a před nimi se objevila skupina asi deseti nebo dvanácti ozbrojených Násled-níků. *Kde se tady vzali? Podivila se horečnatě Helen. Jak to, že se jich na ně vrhlo tolik?*

Ve střední a v zadní části šiku, kde jí Hektor vysvětloval, že bojují velitelé, zahlédla Helen děsivou nepřátelskou tvář. To – nevěděla, jak *to* nazvat – mělo rudé oči. Hleděly přímo na ni, pak sebou škubly a mýtinu znovu zahalil stín.

„Je jich moc!“ zachroptěl Hektor, když odrazil další dva útočníky.

„Za námi!“ zajechla Helen, když se otočila a spatřila, jak je obklíčili čtyři bojovníci. Vyslala proti nim slabší blesk – jen aby je udržela dál, nechtěla je zabít. Bohužel pro ni si zadržování vlastní síly vyžadovalo víc energie než metání blesků.

Točila se jí hlava. Donutila se soustředit na tři ze čtyř mužů, kteří se v křečích svíjeli na zemi. Čtvrtý se blížil k ní. K vrhání blesků spotřebovala většinu vody ve svém těle, které už bylo předtím lehce dehydratované po dálkovém běhu. Neměla už dost na to, aby vyslala další řízený blesk. Dokázala by po nich vystřelit jen takový, který by je všechny zabil, ale nemohla se k tomu přimět.

Přeskočila Claire, která se pořád snažila popadnout dech,

a ohnala se pěští proti čtvrtému útočníkovi. Pěštní souboje nebyly její parketa a cizího Následníka její rána vůbec nevzrušila. Srazil ji mocným úderem k zemi, takže upadla na Claire. V uších jí začalo zvonit.

Vtom se z oblohy snesl temný obrys, přistál na zádech útočníka a odhodil ho mezi stromy. Byl to Lucas. Helen při pohledu na něj zapomněla dýchat. Jak se sem tak rychle dostal? pomyslela si omámeně. Lucas na ni pohlédl s lhotejnou tváří a vrhnul se do hloučku bojujících Následníků.

Helen slyšela Hektorovo chroptění a viděla, že se mu několik mužů snaží nasadit silné okovy na nohy a zápěstí. Vyrasila mu na pomoc, zatímco Lucas se potýkal s těmi Následníky, kteří ještě stáli. Oslepující rychlostí odzbrojil a zneškodnil další dva. Stihl to dřív, než se Helen vůbec dostala k Hektorovi.

Vůdce útočníků zřejmě pochopil, že proti Hektorovi, Helen a Lucasovi nemá jeho malá armáda šanci. Vydal ze sebe podivné pronikavé zacvrlikání a boj skončil tak náhle, jako začal. Nezranění si přehodili přes ramena své ležící druhy, odhodili zbraně a skupina mužů zmizela mezi stromy dřív, než si Helen stačila odhrnout vlasy ze zpoceně tváře.

Spatřila, jak se k nim Lucas obrací zády, a strnula. Hektor zvedl ruce k hlavě, začal pěsti a zatlačil si klouby na rukou do lebky, jako by si ji chtěl rozmačkat.

„Ne, Hektore! Ne!“ Maličká Claire se vymrštila, vyskočila na jeho tělo a zakryla mu oči, aby neviděl Lucase. I když ho málem přidusila, Helen viděla, jak pod jejími prsty Hektorova pokožka rudne vztekem.

Lucas se snažil ze všech sil ovládat, ale nakonec to vzdal. Prudce se otočil k bratranci a z očí mu vyšlehlo šílenství. Už se ho zmocnily Furie, nařizovaly mu, že se má pokusit Hektora zabít, i kdyby při tom měl sám zemřít.

„Lucasi, prosím, ne! Běž!“ zasípěla Helen z vyprahlých úst. Věděla, že jí nařídil, že se ho už nikdy nesmí dotknout. Ale bylo

jí to jedno. Skočila po něm, chytila ho za ramena a odstrčila od Claire a Hektora.

Snažila se mu bušit do hrudníku, aby ho odehnala, ale Lucas ve svém urputném odhodlání zabíjet nespouštěl oči z Hektora. Odhodil Helen tvrdě na zem, až vykřikla bolestí, když se jí pod tělem v pichlavém křoví zkroutilo zápěstí.

Její výkřik jako by Lucase probral z transu. Otočil se a spatřil Helen na kolenou, jak si mne bolavé zápěstí.

„Promiň,“ zašeptal. Než se stačila zvednout na nohy, vyskočil do vzduchu a zmizel.

Zírala za ním a jeho jméno jí uvízlo v krku, jako by ji chtělo zadusit. Chtěla ho k sobě zavolat zpátky, žádat po něm vysvětlení. Jestli ji nenávidí, proč se jí omlouvá? A proč ji vůbec chrání?

„Len, prober se!“ zaječela Claire a škubla jí rukou. „Hoří!“

Helen odtrhla oči od oblohy, kde zmizel Lucas, a rozhlédla se. Claire ji vytáhla na nohy. Ze suchého podrostu stoupal kouř a zaslechly první polekané výkřiky lidí z běžecké dráhy za okrajem lesa.

„Podpálily to tvoje blesky,“ vysvětlil jim krátce Hektor. „Musím jít. Neměl bych tu být.“

„Kdo to byl?“ Helenina otázka ho zastavila v půli pohybu.

„Bojůvka Stovky. Náš drahý strýc Tantalus se chce pomstít za Kreontovu smrt a nedá si pokoj, dokud se mě nezmocní. Nechápu, jak mě našli,“ vysvětloval Hektor a přidal zaklení. „Dávej na sebe pozor, sestřenko. Já se zase ozvu.“

„Počkej!“ vykřikla Helen, ale to už se do lesa začali prodírat první lidé, aby zjistili, co tam hoří, a Hektor se musel dát na útěk. „Já myslela, kdo byl ten, co jim dával rozkazy...“ Její hlas se bezmocně vytratil, když Hektorova záda zmizela mezi stromy.

Helen nechala vytvoření krycí historky na Claire. Pro ni bylo tak snadné přesvědčit všechny, že se najednou strhla nečekaná

krátká bouřka. Spousta svědků viděla, jak se nad lesem „záhadně“ zatáhlo i jak tmu protínají blesky. Claire udělala ze sebe a Helen nevinné přihlížející, které náhodou doběhly na místo jako první. Helen si nebyla jistá, ale připadalo jí, že Zach se při Clairině líčení pohrdavě usklíbá. Že by to všechno viděl? Ale pokud ano, proč nic neřekne?

Při letu domů měly Helen a Claire dost času vzpamatovat se z toho, co zažily. Nechtěly riskovat, že by jejich hovor někdo z dalších závodníků v letadle zaslechl, ale celou cestu si vyměňovaly znepokojené pohledy. Ani jedna nechtěla zůstat v noci sama, a tak si naplánovaly, že Claire přijde na noc k Helen.

Sotva přistály, ke Claire se vrhnul Jason, který na ni čekal. Byl bledý a napjatý a ti dva na sebe pohlédli s takovou vřelostí, až z toho Helen píchlo u srdce.

„Luke nevěděl, jestli nejsi zraněná,“ vypravil ze sebe Jason a vklouzl rukama pod Clairinu bundu. Jeho léčitelské dlaně jí přejížděly po těle pod látkou a hledaly zlomeniny nebo vnitřní krváčení. „Říkal, že tě nějaký Následník srazil k zemi...“

„Je v pořádku,“ ozvala se konejšivě Helen.

„To si myslíš ty. Nemáš ani ponětí, jak snadno se smrtelníci zraní. Ty jsi nezranitelná,“ obořil se Jason na Helen a hlas mu při každé další větě pobouřeně stoupal.

„Nedovolila bych, aby jí někdo ublížil,“ odsekla dotčeně Helen, ale Claire jí chlácholivě položila dlaň na paži a naznačila jí, ať mlčí.

„Nic mi není, Jasone,“ ozvala se a natáhla druhou ruku k chlapci. Pak chvíli držela za ruku jeho i Helen, jako kdyby mezi nimi chtěla svým tělem vytvořit most.

Zdálo se, že z Jasona spadlo těžké břemeno obav. Přikývl, jako by konečně uznal, že Claire je v pořádku. Ale cestou k autu se na Helen zamračil, jako by jí nedůvěřoval.

Claire mu cestou na parkoviště vylíčila setkání s Hektorem, ale jenom stručně.

„Většinu času jsem strávila na zádech na zemi,“ přiznala zahanbeně. „Seběhlo se to hodně rychle.“

„Byl tam takový děsivý... velitel,“ ozvala se Helen. „Vypadal divně.“

„O tom Luke nic neříkal,“ pokrčil rameny Jason.

„Třeba ho neviděl,“ namítla Helen. Sama Lucasovo jméno vyslovit nedokázala. „Byl tam i Pán stínu.“

„To víme,“ přikývl Jason a ustaraně se zadíval na Claire. „Od Luka.“

„Jak se tam vůbec Lucas objevil?“ zeptala se Claire.

„To nevím.“ Jason znova unaveně pokrčil rameny. „Lucas už zřejmě nemá potřebu nám něco vysvětlovat.“

„Je v pořádku?“ zeptala se napjatě Helen. Jason sevřel rty.

„Jasně,“ odpověděl a rozhodil rukama, jako by k tomu už nebylo co dodat, i když oba věděli, že doslovně vzato to není pravda.

„Dostaneš se domů sama? Zvládneš to?“ ozvala se Claire, když se Jason vydal ke svému autu. Helen chvíli trvalo, než jí to došlo. Claire se rozhodla se na ni vykašlat. Kvůli Jasonovi.

„Hektor říkal, že jdou po něm, ne po mně,“ odpověděla chladně. „Takže mi žádný nebezpečí nehrozí.“

„Tak jsem to zrovna nemyslela,“ namítla Claire s povytaženým obočím. Pak se přitočila k Helen. „Hektor má v patách zabijáky a Jason je z toho v háji. Potřebuje si teď o tom s někým promluvit.“

Helen neodpověděla. Nehodlala Claire tvrdit, že jí nevádí, jak rychle kamarádka zapomněla na jejich plány, protože by to nebyla pravda. Věděla, že se chová dětinsky, ale nemohla si pomoci. Chtělo se jí vykřiknout, že ona taky hned teď někoho potřebuje. Dívala se, jak Jason zatáčí ke Clairinu autu, jak se rozjíždí, ale neřekla už ani slovo. Když byli pryč, poodešla z parkoviště na odlehlé místo, rozhlédla se, jestli ji nikdo nevidí, a vylétla k obloze.

Několikrát obletěla jejich dům a zkoumala oplocenou vyhlídkovou plošinu na střeše. Na okamžik si dovolila doufat, že tam na ni bude čekat Lucas. Skoro jako by ho tam cítila, jako by jeho duch přecházel po plošině sem a tam, vyhlížel stěžeň její lodi...

Ale ve skutečnosti byla sama. Jako v poslední době skoro pořád.

Přistála na dvorku a vešla do domu. Jerry jí nechal na stole vzkaz a dušené maso se zeleninou, které rychle chladlo. Dneska budou s Kate dlouho v práci. Tenhle večer jim vozili zboží, takže oba museli hodiny přerovnávat police a pořizovat soupisy. Helen zůstala stát uprostřed kuchyně, kam dopadalo jen světlo z haly, a naslouchala zvukům domu. Neexistujícím zvukům prázdného domu. To ticho ji pohlcovalo.

Rozhlédla se po svém domově a vzpomněla si na přepadení, z něhož před pár hodinami vyvázla. Připomnělo jí to, jak se na ni právě tady vrhnul Kréon. Ale objevil se Lucas a zachránil jí život. A pak jí posadil na linku a krmil ji medem. Helen si promnula oči tak silně, až se jí před nimi roztančily světle modré skvrny. Tenkrát ještě nevěděli, že jsou bratranec a sestřenice. Takže bylo v pořádku cítit k němu to, co cítila. Jenže teď už to *ví*, takže *není* v pořádku si ty city připomínat.

Nemohla si dovolit tady jen tak postávat a myslet na Lucase. Když se neměla čím zaměstnat, vedlo to jen ke zbytečným úvahám a ty vedly k hysterickému pláči – a ten si teď před spaním nemohla dovolit. Podsvětí by jí to spočítalo.

Mávla rukou nad svými vzpomínkami a vydala se nahoru. Netoužila po ničem jiném, než aby si mohla před spaním s někým popovídat. Jenže to vypadalo, že zrovna teď není s kým, i když by byla vděčná i za Jerryho a Kate.

V pokojíčku viděla, že otec sundal z rozbitého okna pokrývku a přilepil k ráům modrou nepromokavou plachtu. Usmála se. Sice u ní není, aby si s ním mohla kdykoli promluvit, ale miluje ji tolik, že se snaží napravovat, co sama způsobila. Přejela prstem po lepence na okrajích plachty. Lnula k okennímu rámu

pevně, ale v pokoji byla stejně taková zima, až Helen cítila, jak se jí před pusou sráží dech. Zdráhavě vklouzla do postele na to trapné gumové prostěradlo a přitáhla si pokrývku k bradě, aby se zahřála.

Rozhlédla se po místnosti. Ticho jí pulsovalo v uších a stěny kroužily kolem ní. Nestála o to být polobohyně. Co měla ze všeho toho utrpení? Stejně se nedostala o nic blíž k osvobození Samotářů a Vyhnanců z vlivu Furií, než když poprvé sestoupila do podsvětí. Je úplně neschopná.

Cítila, že je s trpělivostí u konce. Byla neuvěřitelně unavená, jenže v tomhle stavu nemůže usnout. A pokud se jí to podaří, vůbec netuší, jestli v sobě najde sílu se zase probudit. Potřebuje mít něco před sebou. Na něco se těšit.

Hlavou jí bleskl střípek vzpomínky – obraz té silné ruky, která se před ní otevírala a natahovala se po její. A usměvavých rtů, které vyslovovaly její jméno.

Nebylo to jen tak, že chtěla mít vedle sebe přítele... nutně ho potřebovala. A jestli má kvůli tomu jít do pekla – tak co?

Automedon viděl, jak dědička rodu Átreovců dvakrát oblétna svůj dům a zůstala chvíli vysoko na noční obloze, než se spustila níž a přistála na dvoře. Nejdřív si myslel, že zůstává ve vzduchu, protože ho zahlédla. Vtiskl se do křoví u sousedního domu a naprosto znehybněl a ztichl, jak to dokázali jen tvorové nelidského původu. Věděl, že dědička je silná a nesmí ji podceňovat. Takový blesk, jaký vyslala při boji v lese, neviděl už mnoho let.

Ale stejně jako většina moderních Následníků si svoje možnosti neuvědomovala. Nikdo z těch mladých nadaných polobohů nechápal, že sílu mají proto, aby ji využívali. Že mocní mají vládnout. Tak to příroda zamýšlela, od nejmenšího mikroba po nejsilnější šelmu. Slabí zemřou a nejsilnější se stane královnou úlu.

Automedon nechal chitin na své bradě ztvrdnout a vydržel

tak až do chvíle, než si byl jistý, že dědička se nedívá jeho směrem. Teprve potom svoje maskování uvolnil.

Dědička si dala s přistáním načas, jak obhlížela oplocenou plošinu na střeše domu. Podivné, pomyslel si, skoro jako by čekala, že tam někdo bude. Ale on tam nahoře za celé tři týdny, kdy ji pozoroval, nikoho nespatriil. Pomyslel si, že si její zájem o střešní vyhlídku musí zapamatovat. Věřil svým instinktům a ty mu napovídaly, že to místo toho skrývá víc, než může vidět pouhým okem.

Když přistála na zemi, ohlédla se přes rameno a ve tváři se jí zatřpytil odlesk měsíčního světla. Kdysi, v jedné vzdálené zemi před mnoha lety, spatřil Automedon stejně půvabnou tvář, líbanou se stejným obdivem měsícem. Mezi tím pohledem a dneškem ležel oceán krve, prolité pro získání té krásné tváře.

Dědička vešla do domu, ale nerozsvítla. Automedon slyšel, jak se zastavila v temné kuchyni a poslouchá. Její podivné chování v něm vzbudilo podezření, jestli dnešní neúspěch při lovu na Vyhnance nevyprovokoval někoho ze Stovky k tomu, aby se vzepřel Tantalovým rozkazům. Je někdo v domě? Automedon se vztyčil z křoví. Dědičky se nesmí nikdo dotknout – zatím ještě ne. Popošel blíž a slyšel ji stoupat do schodů. Šla do koupelny, rozsvítla a začala se umývat, jako by bylo všechno v pořádku. Automedon se stáhnul zpět do úkrytu a našpicoval uši.

Slyšel, jak dědička uléhá do postele. Dýchala zrychleně, jako by se něčeho bála. Automedon vysunul sosák, který měl pod svým lidsky vyhlížejícím jazykem, a zakmítal s ním ve vzduchu, aby ochutnal feromony. Bála se, ale v chemickém podpisu jejího těla bylo něco víc. Protikladné emoce probublávaly na povrch a chemické složení se měnilo tak rychle, že ho Automedon nedokázal uchopit. Tížilo ji břímě jejího úkolu. Slyšel, jak několikrát popotáhla, než se konečně uvolnila a její dech se ponořil do rytmu spánku. Když otevřela bránu, chladný vzduch Prázdnoty vysál z místnosti poslední zbytky tepla.

Její tělo na zlomek vteřiny zmizelo z lidského světa, ale Automedon věděl, že se zase objeví, tak jako u dalších poutníků, živé a celé a pokryté sterilním prachem onoho světa. Teď bude ležet nepřírozeně nehybně, za pár hodin otevře oči a vzpomene si, že byla v podsvětí – a bude jí to připadat jako celá věčnost.

Ležela sice nehybně, ale Automedon po týdnech jejího sledování věděl, že tahle dědička nikdy doopravdy nespí. Když se vplížil dovnitř a pověsil se ke stropu, mohl čekat hodiny na příslovečné rychlé pohyby očí pod víčky, známku hlubokého posilujícího spánku, který smrtelníci tak nutně potřebují. Ale nikdy je nezahlédl.

Beze spánku bude po svých nočních výpravách slabší a slabší. A pak nastane chvíle, kdy bude moci jeho pán udeřit.

KAPITOLA 4

Helen cítila, jak ji obklopil zatuchlý vzduch podsvětí. Škubla sebou a rozhlédla se kolem. Napůl se bála, že její pokus myslet před spaním pozitivně nevyšel a že bude zase vězet v pohyblivém písku.

„To vždycky chodíš do pekla v pyžamu?“ ozval se vedle ní sarkastický hlas. Helen se otočila a spatřila Vlasatce, jak stojí jen pár kroků od ní.

„Cože?“ vykoktala a podívala se na sebe. Měla na sobě tričko a pyžamové šortky s potiskem zubících se dýní a syčících černých koček.

„Ne že by se mi šortky nelíbily, když jsou vážně krátké, a ten halloweenský motiv je roztomilý. Ale je mi zima, jen se na tebe podívám.“

Vlasatec si sundal bundu a přehodil ji přes Helen, aniž se jí vůbec zeptal, jestli je jí chladno. Na okamžik ji napadlo odmítnout, ale jakmile ucítila tu pohodlnou teplou kůži, došlo jí, jak byla promrzlá. Asi bude lepší nechat to tak.

„Mám na sobě to, v čem chodím do postele,“ namítla vzdorovitě, když si vyprostila dlouhé vlasy zpod límce. Na to, v čem půjde do podsvětí, vlastně nikdy předtím nemyslela. „A ty... normálně spíš s tím zlatým křovím na ruce?“

Vlasatec se zadíval na svou paži a zasmál se. Helen si nepa-

matovala, že by někdy v podsvětí slyšela smích. A skoro nevěřila, že ho slyší teď.

„Trochu moc to oslňuje, co? Tak takhle?“ Silná zlatá větev, která se mu obtáčela kolem paže, se smrskla v tenký náramek se vzorem lístků. Helen takovou magickou proměnu nějakého předmětu v jiný viděla jen jednou, u Afroditina kestu, který nosila kolem krku v podobě náhrdelníku.

„Kdo jsi?“

„Jsem Orion Evander, hlava rodu Římského, dědic rodu Aténského, třetí vůdce Samotářů a nositel zlaté ratolesti Aeneovy,“ pronesl hlubokým slavnostním hlasem.

„Ách,“ ušklíbla se posměšně Helen, „to bych se asi měla uklonit, že?“

Orion se k jejímu překvapení znovu rozesmál. Na tak vysoce postaveného chlapíka s tolika tituly nebyl rozhodně nafoukaný.

„Dafne říká, jak jsi silná, ale nikdy se nezmínila, že jsi tak tipná,“ prohodil a Helenina pobavená tvář ztuhla.

„Ty znáš mou... Dafne?“ vyhrkla a neobratně se přitom vyhnula slovu *matka*.

„Znám ji celý život,“ odpověděl vážně Orion. Přistoupil k Helen a zadíval se jí do očí, jako by jí chtěl dát najevo, že teď už nežertuje. „Dafne hodně riskovala, když se mě sem snažila dostat, abych ti tu mohl pomoci. Ona ti neřekla, že za tebou přijdu?“

Helen zavrtěla hlavou a sklopila oči. Vzpomněla si na všechny ty vzkazy, které nechala v hlasové schránce Dafne. Vzkazy, na které jí nikdo neodpověděl.

„My spolu moc nemluvíme,“ zamumlala. Bylo trapné mluvit o tom před někým cizím, ale Orion se netvářil, jako by podle něj byla špatná dcera nebo tak něco. Jen se smutně sám pro sebe usmál a přikývl, jako by přesně věděl, co Helen cítí. Přešel po ní laskavým pohledem.

„I když si nejste blízké, Dafne chtěla, abys – K ZEMI!“ zařval najednou, položil jí dlaň na hlavu a stlačil ji dolů.

Přes Helen přelétl obrovský černý pes s vyceněnými tesáky a vrhl se na Oriona. Toho náraz shodil na zem, ale v ruce už měl připravenou svou dlouhou dýku a druhou držel psa za krk. Helen nevěděla, co má dělat. Popolezla nejistě o kus dál a viděla, jak Orion bodá do hlavy útočícího tvora. Ležel ale na zádech, takže se nemohl rozmáchnout natolik, aby zasadil smrtelnou ránu. Helen se vysoukala na nohy, ale neměla ponětí, jak by mohla do boje zasáhnout. Zvíře zatínalo drápy do Orionovy hrudi a nechávalo tam krvavé rány.

„Tady nejsou tribuny pro diváky!“ vykřikl Orion. „Kopni do něj!“

Helen potlačila šok, rozehnala se levou nohou a vší silou zvíře nakopla. Zdálo se, že to pekelný pes ani neucítil. Ale upoutala tím na sebe jeho pozornost. Helen ucouvla. Stvůra na ni upřela své rudé oči. Zavřískla hrůzou a pes se vrhnul na ni.

„Helen!“ vykřikl polekaně Orion a chytil zvíře za ocas.

Slintající rozevřená tlama se ocitla jen kousek od jejího obličej. Když si zakryla hlavu pažemi, aby se chránila, uslyšela pekelné zařvání plné bolesti a ohromení, když Orion vbodl tvorovi zezadu do lebky dýku.

Helen se s trhnutím probudila. Šátrala rukama kolem sebe a kopala nohama, jako by chtěla zdolat velkou vlnu.

„To ne!“ vykřikla do tmy.

Nemohla uvěřit, že se jí to stalo zase. Musí se naučit ovládat svoje příchody a odchody na onen svět, jinak nebude v boji proti Furiím k ničemu. Zvlášť teď, když tam našla Oriona. Nemůže se vždycky ztratit pokaždé, když mu hrozí nějaké nebezpečí.

Rozhodla se neztráčet už ani vteřinu. Okamžitě zavolala matce, aby se na něj zeptala, ale hovor jako obvykle po dvou zazvoněních skočil do hlasové schránky. Nechala matce zprávu, ale místo otázek na Oriona na ni jen rozčileně vyštěkla, jestli se jí vyhýbá. Když zavěsila, byla znechucená sama sebou, že tak

fňuká. Dafne tady pro ni prostě nikdy nebyla. Nechápala, proč se jí vůbec snažila dovolat.

Přejela si dlaněmi po tvářích. Byla v pořádku, ale to se o Orionovi tvrdit nedalo. Jestli se mu tam kvůli ní něco stane, nikdy si to neodpustí. Helen zatoužila zalézt pod pokrývku a vrátit se do podsvětí, ale věděla, že by to byla zbytečná námaha. Tam dole se čas a prostor měnily jinak. Kdyby se vrátila, nedostala by se na stejné místo ani do stejného okamžiku.

Založila si ustaraně paže na prsou a v tu chvíli jí došlo, že má na sobě pořád Orionovu bundu. Prohledala kapsy a našla jeho peněženku. Po chvilce morálního zaváhání ji otevřela a podívala se do ní.

V peněžence byly dva řidičáky – jeden kanadský a jeden ze státu Massachusetts. Podle obou mu bylo osmnáct let a mohl řídit osobní i nákladní automobily, ale jeho příjmení neznělo ani na jednom Evander, jak se jí představil tam dole. Na americkém řidičáku byl Orion Tiber, na kanadském Orion Attica. Měl taky studentskou průkazku z Miltonovy akademie, známé přípravky na jižním pobřeží Massachusetts. Podle ní se jmenoval Ryan Smith.

Smith, no jasně. Helen si pomyslela, jestli všem Následníkům docházejí nápady, když jde o jejich lidské identity, nebo jestli je „Smith“ nějaký soukromý žertík polobohů.

Pátrala v kapsách bundy po něčem dalším, ale našla už jen čtyři zmačkané dolary a starou svorku na papíry. Začala pochodovat po ložnici, nebo spíš po té mrazničce převlečené za její ložnici, a promýšlela svoje možnosti. Zoufale toužila zjistit, jestli je Orion v pořádku, ale netušila, jestli je dobrý nápad začít se ščourat v jeho životě. S tolika falešnými příjmeními byl asi dost tajnůstkář. Kdyby ho Helen začala hledat, mohla by zničit krytí, které si pro sebe vybudoval.

Krátce se zamyslela nad tím, nač Orion potřebuje všechny ty různé identity, ale hned si na to sama odpověděla. Stovka se

snažila vyvraždit příslušníky všech dalších rodů a teď si myslela, že na světě už zbyla jen její matka a ona. Jestli je Orion hlava Římského rodu a potomek Aténského rodu, nejspíš strávil celý život na útěku a skrýval se před Stovkou, tou největší větví Thébského rodu. Ti si jako cíl stanovili vyvraždění všech ostatních rodů. Kdyby Helen začala Oriona hledat, prozradila by ho. Tak jako Hektora, uvědomila si najednou.

Předtím jí to nedošlo, ale najednou si byla jistá, že objevení Hektora vrahy byla její chyba. Cassandra předpověděla, že se jí Stovka v nejbližší době nebude snažit zabít, ale taky řekla, že ji nespustí z očí – zřejmě hlídají každý její pohyb. Kdyby hledala Oriona, dovede vrahy až k němu.

Zachvěla se – napůl zimou, napůl strachem. Přitáhla si Orionovu bundu těsněji k tělu a rozhodla se, že se nebude snažit znova usnout. Sešla dolů a ohřála si trochu dušené směsi, kterou jí tam otec nechal. Pak se šla posadit ke kuchyňskému stolu, aby se najedla, zahřála a promyslela si další postup.

Když spořádala svou pozdní večeři, vrátila se do postele. Pořád ještě váhala, jestli má Délosovým o Orionovi povědět. Ale něco jí napovídalo, že čím dál se od něj bude sama držet, tím líp pro něj.

„Na kolena, otroku,“ zavelel Automedon a obrátil tvář k vycházejícímu slunci.

Zach poslechl. Slyšel, jak jeho pán mumlá něco řecky. Pak spatřil nádhernou, drahokamy zdobenou dýku, kterou vytáhl z pochvy na boku. Automedon domluvil, políbil ostří a otočil se k Zachovi.

„Kterou ruku máš silnější?“ zeptal se téměř vlídně. To Zacha vyděsilo.

„Levou.“

„Areovo znamení,“ přikývl Automedon s překvapeným uznáním.

Zach nevěděl, jak na to má reagovat. Neměl na to žádný názor a nechápal, proč by to měla být poklona. Ale rozhodl se držet jazyk za zuby, protože jeho pán měl radši, když Zach mlčel.

„Natáhni ji,“ nařídil mu Automedon.

Zach natáhl paži a snažil se, aby se mu moc netřásla. Jeho pán nesnášel známky slabošství.

„Vidíš tu dýku?“ zeptal se Automedon, ale odpověď zřejmě nečekal. „Patřila mému pokrevnímu bratrovi. Dala mu ji matka, když šel do války. Pěkný kousek, co?“

Zach vážně přikývl a ruka se mu v jitrním chladu pod nádhernou zbraní chvěla.

„Víš, že část bojovníkovi duše je v jeho zbraní a výstroji? A když padneš a protivník se jich zmocní, vlastní pak i část tvé duše?“

Zach přikývl. V *Iliadě* bylo několik vzrušených dohadů o tom, kdo bude mít čí zbroj. A hezkých pár hrdinů padlo kvůli zneuctěné zbroji. Dělal se tam z toho vážně věda.

„To proto, že všichni přísaháme rukou a ta *přísaha* vtiskne část naší duše do zbraně,“ vysvětloval zaníceně Automedon. Zach přikývl na souhlas. „Kdysi jsem s touhle dýkou přísahal věrnost, jako můj bratr přede mnou. Přísahal jsem, že budu sloužit, nebo zemřu.“

Zach ucítil prudké pálení v dlani natažené ruky, jako by mu po ní přešla rozpálená jehla. Sklopil oči a uviděl, že mu dlaň silně krvácí. Bylo to ale jen povrchové zranění, které mu nijak vážně neublížilo. Automedon ho chňapl za zápěstí a nasměroval proud krve na ostří dýky. Držel ho tak dlouho, až Zachova krev zalila celou čepel z obou stran.

„Přísáhej na svou krev, prolitou na tuto dýku, že budeš sloužit, nebo zemřeš.“

Měl snad na vybranou?

„Přísahám.“

* * *

Další den ráno seděla Helen s Kassandrou znovu v knihovně Délosových. Soukromě tomu říkala „neděle se Sibylou“. Pořád se ještě nerozhodla, jestli Délosovým poví o Orionovi, nebo ne. Dvakrát už otevírala pusy, aby se Kassandry zeptala, jestli se na něj může „podívat“ – žije, nebo...? Jenže v obou případech ji zase zavřela. Potřetí ji zachránila Claire, která vpadla do knihovny společně s Mattem, Jasonem a Ariadou. Všichni se dožadovali toho, aby mohli hledat s Helen.

„To už jsme snad probírali,“ ozvala se rozhodně Cassandra. „Nemůžeme to riskovat. Některé z těch svitků v sobě mají kletby, které by nezasvěcené mohly zasáhnout.“

Trojice se mlčky podívala na Claire.

„Tak nás zasvěť,“ vyzvala Kassandru Claire. Založila si ruce na prsou a vyčkávavě na ni přimhouřila oči. „Udělej z nás kněze a kněžky Apollonovy.“

„Co jsi to řekla?“ Jason se otočil ke Claire s naprosto ohromným výrazem.

„Tohle je ten tvůj plán, co už nám o něm dva dny vykládáš? A tvrdíš, že si s tím nemáme dělat starosti?“ vyhrknul Matt nepřírozeně vysokým hlasem.

„Jo,“ odpověděla naprosto nevzrušeně Claire.

„Zlato, v žádném případě se nestanu kněžkou,“ ozvala se Ariadna a zavrtěla hlavou. „Klidně budu riskovat pro Helen život, ale duchovní dráha mě neláká... fakt ne. Pardon.“

„Proč ne? Víte vůbec, co to znamená?“ zeptala se pochybovačně Claire. „Něco jsem si o tom přečetla a není to vůbec tak, jak si myslíte.“

Claire začala vysvětlovat, že staří Řekové nesvazovali kněze tolika pravidly jako moderní náboženství. Dokud sloužili Apollonovi, nesměli mít děti, ale nikdo od nich nečekal, že mu budou sloužit věčně. Člověk toho mohl nechat, kdykoli chtěl. Patřilo k tomu pár opatření, například si museli udržovat některé části těla rituálně čisté, pálit obětiny a odříkávat modlitby. Taky drží

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.